

LEDEN / 2013

MIGHTY FREEBIE

APPROVED
BY THE
INTERNAL CODE
AUTHORITY

Erin Shear

LEFT
ALONE

INTEGRITY

DISCO ENSEMBLE

PSYCHOBILLY

19.-21. 7. 2013 TÁBOR-ČÁPŮV DVŮR

~ IX ~

CENTRAL EUROPE'S LEGENDARY FESTIVAL

MIGHTY SOUNDS

MAD SIN ★ SWINGIN UTTERS
CATCH 22 ★ UK SUBS ★ CREEPSHOW
BANANE METALIK ★ THE OFFENDERS
INTEGRITY ★ LEFT ALONE ★ RANDOM HAND
CRUSHING CASPARS ★ LEFTOVER CRACK
DOCTOR KRAPULA ★ PAY NO RESPECT

a mnoho dalších

ÚVODNÍK

Pokud se nepletu, tak se zinem akorát otvíráme čtvrtou sezónu a vzhledem k tomu, že Marcel (grafik) někde nedávno vyhrabal historicky úplně první číslo, jsme si dali za úkol, že to aktuální musí být rozhodně lepší, což není zas nijak extra vysoko nasazená laťka, protože číslo debutový bylo fakt dost hrozný. V každém případě jsme si pořádně mákli, dokonce i pod Špišlasmem u Miloše to vřelo jak v kotli pekelnym a tedka, asi tři dny po uzávěrce, tedy dopisují úvodník a snažím se odstartovat novou eru – přesně, jak to říkali mayský vyčazenci. Za tu dobu, co tenhle plátek děláme, vyšlo pár fakt skvělejších čísel, ještě víc špatnejch a úplně nejvíc těch, co stály úplně za hovno a těžko se dá očekávat, že se to nějak zásadně změní. Nicméně rozhodli jsme se pokračovat dál a přispět svým dílem k nápravě této společnosti, popřípadě nastolení nového světového řádu. Nemůžeme slíbit, že naše produkce dosáhne beletristických kvalit Facebooku Jardy Jágra, ale pokud nám zůstanete věrni, rozhodně se dozvíte víc než z blogů Tomia Okamury. Nový rok, nové možnosti. Pár lidí zase vyhodíme, pár vezmeme a někteří zdechnou pod bičem otrokáře Marcela. A než by se člověk nadál, tak už budou Mighty Sounds a tam se všichni zpijem jak žito. No a snad jste si ještě před tímhle vším pořádně užili Vánoce a Silvestr. S nadějí věříme, že jste si o svátcích sedli s rodinou u stromečku a vyměnili si nejveselejší zážitky, prostě si řekli, kdy jste se naposledy opravdu od srdce zasmáli. Pokud to nebylo u zinu, doufáme, že jste si rozbalili maximálně nový ponožky a lístky na Bon Jovi. Nebylo by přece fér, abysme se s tímhle srali úplně zbytečně, zvlášť proto, že kecy o konci světa už jsou out a jediný, co tenhle měsíc hrozilo, bylo to, že vám ve vaně místo kapra poplave Landa na žralokovi (v lepším případě žralok na Landovi, protože, jak je známo, žralok má dvě péra). Buďte s mírem a láskou a nezapomeňte se vyndávat jako hovada!

Keep it real!

Přemysl Černík

MIGHTY FREZZINE

Redakce:

Fido, Přemysl Černík,
Kubaak, Marcel Musil,
Petr Vlček, Vojta Holub,
Anselmo

Art direkce:

Marcel Musil

Foto:

Vojta Florian,
Ing. Hromek

Inzerce:

Vojtěch Holub
vojta@mightysounds.cz
tel.: 721 269 057

**Marketingová
spolupráce:**

Marek Vohralík
marek@mightysounds.cz
tel.: 777 013 049

www.mightysounds.cz

CONFIRMED
MIGHTY SOUNDS 2013

Fido

LEFT ALONE NO ONE LIKE US

Tihle punkeři svoje mládí prožili na skateboardech, zpřeráželi si na nich hnáty, vymlátili si zuby, ale přežili a kromě oblíbených vyjžděk na svých fošnách po rozpálených kalifornských ulicích se poctivě věnují muzice. Po loňském turné, které kapela zrušila, bylo více než milé zjistit, že se znovu chystají vyrazit na cestu do Evropy a ukázat se tak starému kontinentu v plné parádě. →

Foto: Vojta Florian

Když nás minulý rok již potřetí vypekli Voodoo Glow Skulls, vlastně mě to po minulých zkušenostech s nimi až tak moc nepřekvapilo. Horší však bylo to, že s VGS padlo i turné Left Alone, kteří jim měli předskakovat. Left Alone se do poslední chvíle snažili, aby se turné jelo, ale bohužel zjistili, že by pro ně bylo natolik finančně náročné, že jej nakonec zrušili. Nezbyvá tedy než doufat, že se na ně nenabálila špinavá kletba Voodoo Glow Skulls, díky které se na nás na guestbooku sesypal ne jeden nepříjemný komentář.

Left Alone sám pro sebe nazývá „malými Rancid“. A důvod není ten, že by šlo o bezbřehou kopírku starších a více zajetých kolegů. Originální jsou tihle kluci z Wilmingtonu víc než dost, jen zkrátka svou inspiraci otevřeně přiznávají. Sám zpěvák Cortez z rozhovorech často a bez ostychu vypráví, že se naučil hrát na kytaru tak, že pozoroval ruce právě svých oblíbenců Rancid, jak šmajchlují krky kytar. K tomu všemu má na svém těle tři kέρky s motivy Rancid. Jenže v té době mu bylo teprve 14 let a za dva roky už objížděl kluby po Kalifornii. Zkrátka a dobře, do stáje Hellcat Records se Left Alone nedostali jen tak pro nic za nic, ale poctivě si přijetí vydělali. Mezi své kolegy však zapadli s obrovskou grácií a nyní s nimi, bok po boku, toto prestižní vydavatelství Tima Armstronga reprezentují.

K tomu všemu kluci ctí punkový étos a jak čert kříží se vyhýbají věcem, které by byt mohly pošpinit jejich punkové kořeny, na které jsou patřičně hrdí. Síce si hromada lidí myslí, že Left Alone jsou nováčci na scéně, ale to je holý nesmysl. Noapak, kapela deset let tvrdě pracovala na tom, aby se dostala tam, kde dnes je.

Hudebně jsou Left Alone klasický, téměř učebnicový punkrock s výraznými melodickými linkami. Left Alone kopou prdel a to je v rock'n'rollu sakra zapotřebí. Hojně na svých deskách – a v poslední době i na koncertech – využívají klávesy. Jestli se však na turné vydají jako trio bez kláves nebo jako kvartet ozvláštněný tímto nástrojem se dozvíme až v létě. Left Alone rádi svoje punkové vypalovačky prokládají country a ska, které jim díky hudební vyzrálosti více než sluší. Poslední kotouč vydali v roce 2009 a zároveň jej poslali i na limitovanou edici pět seti kusů průzračného vinylu, to kvůli sběratelským fajnšmekrům.

Left Alone pojedou sňůru letních koncertů společně s britskými Random Hand, což zní jako kombo vsávkutí hovadské, jehož jednotlivé části k sobě sednou jako kdysi Slávek Baura s Markétou Majerovou. A o to, že by nenašli dost příznivců na the Mighty Sounds, se, myslím oprávněně, nebojím. X

GROWLAND

Vyhradní dovozce.

CANNA

The solution for growth and bloom

Knowledge center

Prodejna Újezd:

Újezd 15, 150 00 Praha 5, po-pá 10.00 - 18.00 hod.
Email: ujezd@growland.cz, Telefon: +420 733 698 833

Prodejna Letná:

Čechova 13, 170 00 Praha 7, po-pá 10.00 - 18.00 hod.
Email: letna@growland.cz, Telefon: +420 774 499 115

GrowShop&HeadShop
WWW.GROWLAND.CZ

Fido

THOSE WHO FEAR TOMORROW

Zhruba před třiceti lety Stvořitel z Adama žebro vyňal a bájná kapela jménem Integrity spatřila světlo světa. Neposlušná, hlučná a temná kůzlátka velmi rychle konvertovala na druhou stranu. Respektive se o to jen pokusila, ale zasekla se kdesi v limbu, v němž se nachází dodnes. Integrity jsou další potvrzenou kapelou následujícího ročníku festivalu Mighty Sounds, je tudíž nejvhodnější doba podívat se chlapcům na zoubek. Sator arepo tenet opera rotas. →

CONFIRMED
MIGHTY SOUNDS 2012

Pod potměšlou oblohou se rozestoupila zem a plameny, jež šlehaly vysoko nad apokalyptický kráter, polykaly vše živé i neživé kolem. Byl slyšet řev a pláč lidského stáda, topícího se v tratišti krve. Ve snaze uniknout tomu, čemuž nelze uniknout, zoufale zápasící s nepřemožitelným, v naději na záchranu jeden po druhém mizeli hluboko v pekelném kouři. Sám kníže pán temnot vystoupil z nítra, aby ztrestal drzou chátru za její činy. Tam kdesi v limbu Samael s Lilith tančili dlouho do noci, zatímco pod jejich údy rozkvétal rudý pentagram. Ašmodaj mrskal bičem ženy až k samotnému Šalamounovu harému a z Belfegorova smíchu proskaly lidem lebky. Roj démonů zahálil okolí. Dwid Hellion přivezl na svět zkázu a jeho pekelný masopust sežehl kdysi malebnou vísku Tábora.

Hrůzostrašný scénář, temná víze zkázy. Kontroverzní kapela, již více jak dvacet let obklopena legendami a mýty, navštíví Tábora, 2013 léta páně. Společně s clevelandským bratry Ringworn na věky věků vytesali do sněhobílého mramorového píedestalu slovo krásné, dnes již tak hojně užívané – „metalcore“. Hudební temnota, dekadence, okultismus, mentální poruchy a nadpřirozené jevy jsou jen malým výčtem toho, co může obyčejný smrtelník v textech kapely najít. Když se v roce 1988 objevili na scéně, šířili kolaem sebe děs a hrůzu. Hardcore vzkvétal, ale jeho původní zpověď byla naprosto odlišná té, kterou přinášeli Integrity v čele s Hellionem. Tvrdí hoši, kteří jinak vesele skotačili na každé hardcore show, najednou znechucení ve strachu a se smrtí v očích hromadně opouštěli sály. Integrity vystoupili z davu a jako příkladní pastýři začali sbírat ovečky, které za nimi poslušně cupitaly a cupitají dodnes. Opustíme-li wikipedické mapování mezníků, alb, odchodů a příchodů, splítek sedmipalců a jiných palců, otevře se nám velmi pestrý svět.

Co si budeme nalhávat, Intergity jsou neuvěřitelně průserová kapela, o které se proslychá nejedna pikantní historka. Pokud se zrovna sami nervali se Sick Of It All, alespoň na svých koncertech rozpoutali hromadnou bitku fanoušků. Manažeri Victory Records je z labelu vyhodili a stáhli z prodeje jejich desky. Žánrovi soupeřníci Madball a Ignite se zase po jednom společném koncertu zařekli, že to bylo naposledy, co s Integrity vystoupili na stejném pódiu. Třešničkou bylo turné s Motörhead, ze kterého si po načtení z krádeže Lemmyho výplaty museli Integrity vzít nucenou dovolenou. Zkrátka a dobře, jsou to nefalšování desperáti, temní rytíři hardcorové scény, které nemůže většina jejich kolegů vystát – a co víc, nechce s nimi mít vůbec nic společného.

Jestliže jsou Integrity těžkým oříškem k rozlousknutí, kým je pak jejich frontman Dwid? Dostat se tomuhle fascinujícímu a zároveň trochu šílenému člověku pod kůži není jen tak. Šeredně se plete ten, kdo se domnívá, že Hellion je jak otevřená knížka, ve které si může kdekoliv listovat. V jeho temných hlubinách se mísí hnus, pravda, ale zároveň i zcela pragmatičtý světonázor. Skladatel a výtvarník, šilenec posledly náboženstvím, který sám sebe vnímá jako uměleckého teroristu pohrdajícím konformitou, který neprosí o pochopení. Ve svém žívlu se ocitá v momentě, když jeho hudba a texty začnou posluchače dráždit, šokovat a jak kyselina naleptávat zažitě stereotypy. Vychnutnává si okamžiky, kdy věci už nejdou vrátit zpátky, vše je nadobro ztraceno a lidská duše prahne po tom, aby mohla otočit hodinové ručičky do časů, kdy se vše zdálo být v pořádku. Hudební terorismus vnímá jako neochotu podřídit se mainstreamu. Hellion často mluví o nepochopení a jen pravověrní podle něj cítí, co stvořil. Ostatní slyší jen hluk a prázdnotu. →

black light burns

07.02.2013
praha - futurum

14.02.2013
PRAHA-HOODOO

URE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ | OBSCURE.CZ

Lidské pokolení Hellion považuje za špinu a altruismus za neupřímnost. Opravdové osvobození duší přijde až v momentě, kdy bude vyhlazeno celé lidstvo. Neboť lidstvo vždy zklame a zradí, to je jeho věčná povaha. Podle Helliona jsme jen nemocná zvíř, duše uvězněné v krysích tělech.

Dwid je jedním z hlavních představitelů „církvní“ platformy The Holy Terror Church of Final Judgment, jejíž součástí jsou internetové stránky, ze kterých si můžete bezplatně stáhnout hudbu či videa, aniž byste, jak Dwid říká, podporovali zkorumpované gramofonové společnosti, které léta znásilňovaly (nejen) jeho tvorbu. Hellion ale není vypočítavý – je takový, jaký je, říká, co ho zrovna napadne, je fascinován okultismem a posedlý mechanismem samotného bytí. Jeho hlava je po okraj naplněná literaturou a jeho mozek natolik výkonný, že ho jen těžko můžeme vnímat jako obyčejného provokatéra. Nevěř v boha jakožto jediného stvořitele, míní naopak, že každý z nás je schopen individuálně využít veškerý potenciál ukrytý v našich myslích. Vlady a církve se nás tohoto potenciálu snaží systematicky zbavovat, přičemž křesťané, jimiž nám byla ukradena historie, budou jednoho dne souzeni za zločiny proti lidskosti.

Přes tohle všechno jsou Integrity vzývaným kultem a jen těžko přehlédnutelnou ikonou hardcorového nebo, chcete-li, metalcorového žánru. Všechno započali překrásným, ač temnotou nasáklým, albem „Those Who Fear Tomorrow“ a prozatím uzavřeli svým v současné době posledním počinem „The Blackest Curse“, kterým také pomyslně posloupovali všechna ostatní alba dohromady. Částečně se tak i navrátili ke svým kořenům, částečně se však zase posunuli o několik světelných let dopředu. X

CANNIBAL
CORPSE

Devil Driver

THE BLACK DAHLIA MURDER
THE WINDS OF PLAGUE

02-03-2013
OSTRAVA | GARAGE

PSYCHOBILLY

ELVIS ŽIJE!

ALE UŽ TROCHU PÁCHNE...

Vojtěch Woody Troják

Velkej zelenej bastard v zatraceně rychlý káře sí to valí po Highway 666, pomáda z už tak slizkejš vlasů (jestli se tomu tak dá užeb říkat) cáká všude kolem něj a štětky na zadních sedadlech, který vypadaj jak vystřížený z nekvalitního hororového bijáku z padesátejš let a v horším případě už se přímo rozkládaj, řvou jak pomatený. Kam míří? Do zaplivaného pajzlu u silnice, kde se kromě voodoo kouzelníků, zombies a mladejš kluků s bolavým srdcem scházej nad pivem taky masoví vrazi, nekrofilové, banánoví muži nebo lidský mouchy... Blbejš vtíp? Ne, prostě psychobilly. Zahodte teď politiku, rasový rozdíl a podobný hlouposti za hlavu a vydejte se na cestu plnou strachu, bolesti, utrpení, ale hlavně zábavy v neodolatelném rytmu rokenrolu.

Že je rokenrol nesmrtelněj, platí v dnešním době možná mnohem víc, než tvrzení punk's not dead. Prežívá dál v mnoha reinkarnacích a jednou z nich je i psychobilly. Žánrově se jedná o mix rockabilly, country a garážový muziky s punkovou dravostí a výraznou vášní ke všemu, co je aspoň trochu divný, úchylný a strašidelný – zkrátka ke všemu, nad čím by vaše babička asi jen kroutilila hlavou. Těžko byste jí vysvětlovali, že tričko se zkrvavenějma týpkama a nová kěrka na rameni znázorňující rakev je vlastně jen nadsázka a legrace. Nenadchlo by jí ani to, kdybyste se výmluvně zmínili o tom, že ty chlapíci, co máte na triku a maj kšičty, jak kdybyste na nich zaparkovali kombajn, nejsou žádný špinavý punkáči, ale psychos a místo basový kytary používaj starěj dobrejš kontrabas. Dost bylo babiček, pojďme to vzít od začátku.

Výraz „psychobilly“ se prvně objevil v sedmdesátejš letech minulého století, kdy man in black Johnny Cash ještě dobejšval hitparády, a to se svou písní „One Piece at a Time“. Tenkrát rozhodně nečekal, co bude následovat. Za absolutní průkopníky žánru platí legendární kalifornská kapela The Cramps, která od dob svého vzniku v roce 1972 balancovala, díky svým textům a vizáži, na hraně zdravého rozumu. Jejich zvrácený pódiová hra na voodoo a přišery, všemožný další deviance a texty oplývající sexuální

napětím toho nejtvrďšího kalibru, to všechno v kombinaci s jednoduchým syrovým rokenrolem, daly vzniknout kultu, který zasáh snad každou generaci až do dnešních dnů. Ač sami sebe za psychobilly nikdy neoznačovali, nesmazatelně se zaplali do dějin žánru jako ty, který udali směr, zvuk a vzhled, kterým se inspirovala a inspiruje snad každá psychobilly kapela.

Ten pravý boom však přišel až na začátku osmdesátých let v Anglii, kde se naplno projevíl provázanost s punkovou hudbou. The Meteors jste mohli vidět na posledních Mighty Sounds, i když právě tyhle samozvaný, přesto bezvýhradně právoplatný otcové psychobilly, odstartovali pravý šílenství v roce 1981 svou první deskou „In Heaven“. Spousta skins, punkerů a zkrátka mladejš lidí, který se hledali, našli zalíbení v jednoduchosti a apolitičnosti nového žánru. Není přece nic lepšío, než si večer zajít na pivo, udělat bordel a přitom neřešit náboženství, barvu kůže nebo jestli je lepšío volit Losnu nebo Mažňáka. Zkrátka dát průchod energii a těm nejdívnejším myšlénkám, co v sobě člověk celej den nosí.

The Meteors začali hrát, a dodnes hrajou, jako trio v čele se šíleným Peterem Paulem Fenechem. Valí se jako stroj likvidující všechno, co mu přijde do cesty.

K dnešnímu dni mají na kontě něco kolem padesáti alb, z čehož dost jsou kompilace a živáky. Na žádným z nich ale nenajdete píseň, která by se od podstaty psychobilly vzdalovala.

S kultovním sloganem Only The Meteors Are Pure Psychobilly, často zkracovaným na „O.T.M.A.P.P.“, který celosvětově prosazuje ortodoxní skupina fanoušků The Meteors zvaná Wrecking Crew, si udržují monopol na hvězdným nebi psychobilly.

Další zásadní formace vznikla v roce 1982. Jedná se o kapelu s příznačným názvem Demented Are Go, která byla na the Mighty Sounds dokonce hned několikrát. Ač The Meteors používali umělou krev nebo make-up,

Plan 9 from Outer Space
(1959, režie Ed D. Wood)
V bizarním filmovém propadákú našlo zalíbení mnoho psychobilly kapel hlavně díky komickému příběhu o invazi mimozemšťanů oživujících mrtvé.

The Cramps
Přvotřídni deviant a frontman The Cramps - Lux Interior, nenosil svou psychohelmu příliš často. Proslul spíš dámskými podpatky, masturbací na pódiu nebo nekonečnou kůrbou mikrofonu.

Demented Are Go se nebáli zajít ještě dál, a tak je na dobových záznamech uvidíte s makabrozníma maskama, který používaj dodnes – i když v případě frontmana Sparkyho to vlastně není ani moc potřeba. Jeho charakteristický zvuk, totiž chraplavý vokál, častý návštěvy psychiatrie, výtržnosti a drogový excesy kapele jen přidaly na oblíbenosti v řadách fans. Jejich hity jako „Holy Hack Jack“, „Rubber Buccaneer“ nebo „Pervy in a Park“ z desky „In Sickness and In Health“ se staly synonymem pro klasické psychobilly sound, které se i teď snaží spousta kapel napodobovat. Rozhodně stojí za zmínku i starší kapely jako The Guana Batz, Sharks, Frantic Flinstones, Torment, Coffin Nails, Long Tall Texans nebo The Klíngonz (vystupující taky pod názvem Klownz). Neopomenutelnou součástí dění v osmdesátých letech se stal kultovní The Klub Foot, který vzniknul v roce 1982 v budově bejvalého hotelu Clarendon v londýnský čtvrti Hammer-smith. Tenhle noční podnik fungoval jako místo s největší koncentrací psychos ze všech možných koutů Anglie, ale i Evropy a Ameriky. Vyšlo i několik DVD zaznamenávajících festivaly zvaný Stomping at the Klub Foot. Všechny zmínované kapely se totiž setkávaly na pódiu tohohle legendárního podniku až do roku 1988, kdy došlo k jeho demolici.

Kult psychobilly se začal rychle rozšiřovat i do kontinentální Evropy. Holandská kapela Batmobile (založená v roce 1983), dánský Nekromantix (založený 1989) a u nás skvěle zavedený Mad Sin z Německa (rok založení 1987) probudili nadšení i v evropském publiku, který bažilo po změně. To samý se dělo tou dobou v USA, kde obecně zájem vzbudili především The Quakes (založený 1986) a Reverend Horton Heat (1985), jejichž singl „Psychobilly Freakout“ z roku 1990 napomoh rozšíření žánru skrz Spojený státy. Jako nejpopulárnější americkou kapelu, která hraje psychobilly,

bysme rozhodně měli jmenovat Tiger Army. Ve svým ranním období psychobilly kapelou rozhodně byli a zasloužili se o posun žánru kupředu a to jak k modernějšímu zvuku, tak i stylu podání hudby. Ovšem jestli hrajou psychobilly i dneska, to posudte sami.

Každopádně, v oldschoolovém duchu a za zvuku cvakající basy čas běžel dál. Dalo by se říct, že v devadesátých letech prvotní mega boom a zájem o psychobilly pokles. Bylo cejtít, že by to chtělo změnu. Možná proto začalo dost kapel experimentovat se zvukem a víc než dřív kapely hledaly inspiraci v punkový melodičnosti, zároveň ale nechtěly ztrácet rokenrolové feeling. A tak, jak se svět přehoulo do nového tisíciletí, se nadobro změnila i tvář psychobilly. Byl konec oldschoolovému brutálnímu zvuku a přišla doba chytlaevých melodii. Například „God Save the Sin“ kapely Mad Sin je přesným příkladem toho, co mám na mysli.

Po roce 2000 sice nepřišla veta po muzice (jak zpíval Michal Tučný), ale naopak nastala nová éra. Psychobilly přestalo být nutně ortodoxní subkulturou a otevřelo se světu. Kapely jako Horrorpops a The Living End začaly získávat celosvětovou popularitu a procpávat se do televize a ostatních masmédií. Jestli je to špatně, nebo ne, to by bylo asi na dyl, ale každopádně to pomohlo rozšíření žánru i mezi lidi, který by o něj obvyčejně asi ani nezavádili. I díky festivalům jako Psychobilly Meeting, které se dřív konal ve španělským letovisku Callela a později se přesunul do nedaleký Pinedy de Mar, Satanic Stompu a podobným akcím, si našlo psychobilly spousty nových fanoušků. Dál se o to samozřejmě zasloužily i vydavatelství jako Hellcat Records, People Like You nebo Crazy Love Records.

Nová doba si vyžádala i nový model businessu, který by na staronový subkulturě stavěl a zformoval například vzhled „fadovejch“ fanoušků. Tetování, lebky, třináctky, hororový motivy, komiks, rychlý auta a obrázky spoje oděnejch slečen, který byly do té doby nedílnou součástí subkultury psychobilly, se přenesly na trička dnes už nadnárodních brandů Lucky 13, King Kerosin, Liquor Brand atd. Originálita vzhledu, která do té doby vycházela z modelu vyrob si sám, přežila jen u nejzarytějších fanoušků. Zbytek se svez po modní vlně a tak →

Patricia Day vs Barbie
Důkazem přijetí originálního žánru mainstreamem se stala panenka Barbie, stylizovaná do podoby zpěvačky a kontrabasistky skupiny Horrorpops. Stalo se tak bez vědomí Patricie, která žádala firmu Mattel o zastavení prodeje.

Deathrow: The Chronicles of Psychobilly
Hells Bent On Rockin': A History of Psychobilly
Psychožánru se obšírně věnují dvě knihy, Deathrow je kompilací téměř čtyřiceti čísel britského psychofanzinu a Hells detailně popisuje historii celé scény. Obě dohromady lze pořídit za \$ 45 (cca 860 Kč).

je dneska naprosto běžný, že na koncertě potkáte pět lidí se stejným trikem. Móda ale samozřejmě provází psychobilly celou jeho historií. Vždycky šlo hlavně o vizáž čerpající z padesátek let nakombinovanou s notnou dávkou punku. Klasikou se už staly třeba boty „creepers“ s vysokou platformou, kovbojský „koně“ nebo Martensky, k tomu ohrnutý džínny – jednobarevný nebo zflekovaný savem, baseballový bundy, trika s motivama kapel nebo hororových filmů a nejrůznější nášivky a odznaky. Největším poznávacím znakem se stal ale účes zvaneý quiff, tedy číro vyholený i vzadu, sestříhaný našikmo zezadu dopředu a v případě nutnosti snadno zčesatelný dozadu. To samý platilo pro holky: košile, kalhoty, kohouty. Později, v devadesátech letech ale přišla elegance a začalo se víc čerpat z dob dávno minulejších. Slečny začaly víc dbát o vlasy, kromě kalhot a bund enormně vzrostla oblíba v šatech.

Myslím, že v dnešní době naše subkultura pořád kvete a těší se čím dál tím větší oblíbě. I díky Mighty Sounds se k nám každým rokem dostane kupa nových kapel, který by se sem jinak asi jen těžko podívaly. Česká legenda Green Monster, která nejednou zazářila i na světových akcích, Mordor's Gang, The Rocket Dogz, dneska už málo hrající Bad Tones nebo Gangnails, který zastupují odvětví punkabilly, jsou kapely, díky kterým u nás není o psychobilly akce nouze a lokální scéna se tak dál rozrůstá – jak o kapely, tak o fanoušky. Je teda fakt, že občas na vás někdo kouká a říká si: „hmm, asi nějaký depešák“, ale to se dá přežít. Stejně je jasné, že kdyby takovej člověk slyšel uhrančivý cvakání kontrabasů, zaposlouchal se do textu a dal průchod všem, o kterých není vhodný mluvit, stal by se další obětí muziky, která tě chytne a nepustí. Je to jako droga, jako první tetování nebo vlak, na kterej naskočíš a nevíš, že z něj nejde vystoupit; je to dábelská jízda do pekel, na který si ovšem užiješ pořádný kotel srandy. X

MIGHTY SOUNDS UVÁDÍ

28. 02. KLUB 007 STRAHOV

FLATFOOT

+ SUPPORT

START: 20:00
VSTUP: 250KČ

(CELTIC PUNK, USA)

Vašek Zofka

SELL YOUR SOUL (TO THE CREEPSHOW)

V roce 2005 se stalo docela dost věcí. Mezi nejdůležitější, jak si jistě všichni pamatujeme, patřilo třeba proražení nejdelšího tunelu na světě v Japonsku (což zavání nějakýma komplexama), Českýho lva získal film o spartanských fanoušcích *Hovnem pádem*, umřel Gnassingbe Eyadéma, prezident Toga, nebo taky čínskej spisovatel Ba Žin, Standa Gross odešel z vysoký politiky, aby se moh plně věnovat advokacii, ale hlavně, hlavně v Kanadě parta čtyř kámošů založila *The Creepshow*. Asi se s odstupem času shodneme, že při vši účtě k japonskejším dírákům v zemi, Tomáši Řepkovi a disertačce Standy Grosse, nás, milovníky kontrabasů a napomádovanejch vlasů, vznik *The Creepshow* zasáhá ze všeho nejvíc.

Kanada mi přijde jako děsně zajímavá země. Všude spoustu jezer, hor, zemního plynu, eskymáků, ale taky sakra dobrých kapel. V tomhle ohledu jsem to nikdy nechápal, stejně jako to nechápu třeba u Švédska nebo Austrálie. Hele jo, jakto, že v desetimilijónový zemi někde u polárního kruhu vzniknou a půlku planety dobydou třeba takový *The Hives*? Anebo! Jakto, že země koal a bumerangů zrodila AC (blesk) DC? A jakto, že zrovna z Kanady je jedna z nejlepších psychobilly/rokenrolovejch kapel současnosti?

Každopádně, hnedka ze tří důvodů mám právě tuhle kapelu prostě strašně rád. Tak zaprvý! Skvěle napsaný, chytlavý, šlapající songy, kde je řádně slyšet občas rychle klapající, občas

temně bublající kontrabas. Za druhý! Klávesy jejich hudbě dávaj správnou atmosféru, kterou dotváří i samotnej klávesák, sympatickej chlapík s vizáží zrzavýho hraběte Draculy. A (pampadáá) zatřetí! Frontman! Respektive – frontwoman! Respektive – všechny tři, který se na tomhle postu vystřídaly! První, Jen „Hellcat“ Blackwood nahrála první cédéčko, ale musela odejít, původně jen dočasně, nakonec na furt, kvůli tomu, že čekala malýho sviště. Druhá, její sestra Sarah „Sin“ Blackwood vydržela o album víc, poslední dvě desky nazpívala svým sladoučkým hlasem právě ona. Jenže nakonec dala přednost hraní na jednu kytaru s osmi dalšíma týpkama najednou a dělá novou kariéru s talentovanejma cypama z *Walk Off The Earth*. Třetí, Kenda „Twisted“ Legaspi ji na jejím místě nedávno nahradila. Obě sestry Blackwoodovy bysme rozhodně mohli považovat za žhavý kandidátky na *Miss Rock and Roll*, ale upřímně, pánové, Kenda se svým exotickým zjevem nejednomu z vás zařídí divoký sny a probuzení s pyžamem tvrdým jako steak *Jirky Babicy*.

V naší kotlině jsme mohli vidět *The Creepshow* postupně s Jen i se Sarah za mikrofonem a kytarou kolem krku. Osobně můžu dosvědčit, že to byl vřelý zážitek jak po hudební, tak i po vizuální stránce (feministky promínou). Už příští rok v létě ale všechny fanoušky dobrý hudby, velkejch výstřihů a rudý rtěnky okouzli Kenda a spolu s ní samozřejmě i zbytek kapely. Já budu stát v první řadě a co ty? X

Ačkoliv vzít profláklou pecku a naroubovat jí na podmanivěj taneční beat není nic, co bysme ještě neslyšeli, je jména MikkiM se tu pomalu stává pojem. Když před lety vypustil do světa svůj první dvanáctipalec, pro spoustu lidí byl jen lehcě kuriózním úkazem. Ale tenhle kluk věděl dobře, co dělá...

Fido, Štěpán Kouba

MIKKIM: VE STINU 96 STUPŇU

Celý to začalo jak jinak, než kytarou a natupírovaným rozčuchem na hlavě. Psaly se devadesátý léta a ačkoliv punkový mládeži u nás pořád ještě vládly kapely, který byly – na rozdíl od neonáckovského hnutí – v úpadku, mladýho Míka okouzliho jediný jméno. The Clash. Tenhle „střet“ byl naprosto osudovej, protože na další dekády zásadně ovlivnil jeho hudební vývoj. Charakteristickým znakem všech kapel, ve kterých se kdy objevil, bylo prolínání punkovejších rifů s rytmikou reggae a ska a neodmyslitelněj sociální podtext. Neuplynulo ale moc pátků, než se začalo ukazovat, že z hnacích motorů scény se stávají akorát tisíckrát ometlý klíše, a ta pomalu ztrácí svůj náboj. Pro značnou část těch, který se s tímhle faktem nehodlali smířit, se stala odpovědí nově se formující scéna DIY subkultury a s ní spojených freeparties. Stála totiž přesně na těch principech, který se z punku za ty roky vytratily. Etika „do it yourself“ namísto bezduchého konzumu, aktivní vzor systému namísto nadávání u piva, alternativní řešení sociálních problémů namísto škemrání o pomoc státu. To všechno v neotřelým, originálním podání a navíc podpořený úplně novým hudebním stylem, který lidem ukázal, že tanec nepatří jen na vesnický zábavy. Vemte z obou žánrů to nejlepší, zapomeňte na trendy, přidejte značnou dávku nadsázky a smyslu pro humor...a MikkiM je na světě.

Sázka na vlastní tvorbu a na odkaz ke kořenům namísto prvoplánového vykrádání rychlokvašených hitů se brzo ukázala bejt správnou cestou. Jeho původní songy, stejně jako zásadní skladby punku, ska a reggae podaný v tanečním rytmu, sklízely aplaus nejen na straně příznivců elektronický muziky. Na taneční parkety lákaly pořád víc a víc lidí z rozmanitých subkultur a MikkiM a jeho charakteristická hradba syntáků, drum ماشین, padů, kroutítek a blikátek se rychle staly vyhledávanou atrakcí parties a festivalů nejen u nás, ale i v zahraničí, a to ještě před vydáním jeho prvního studiového alba (pozor, ne první desky!) jménem Crossroads. Zájem, který vzbudil nejen v řadách posluchačů, ale i hudebníků a producentů zvucnejch jmen, nejednou vyústil ve spolupráci, čemuž napomoh i fakt, že MikkiMovo působíště a hlavně studio se nachází v prostorách vyhlášený Cross clubu, kde většina z nich účinkovala. (Namátkou Dr. Ring Ding, Victor Rice, Dreadzone, Macka B, Gary Asquith...). Tohle celý pak vyvrcholilo výpravou na legendární Jamajku, kam odcestoval v roli producenta a lovece talentů, a kde nasbíral polovinu materiálu pro svůj druhěj LP počín Offbeat Rhapsody, který spatřil světlo světa tenhle podzim.

S kytarou v ruce a áčkem na triku už ho dneska na pódiu potkáte stěží, ale přesto je tenhle člověk živočim důkazem, že punk není mrtvej – pokud máte na paměti kořeny, ze kterých to všechno vzešlo, a zároveň otevřený srdce a zrak upnutěj kupředu. A o tom to celý je. Nezastavit se, nezatuchnout...a nebát se pořádně tomu nakopat prdel!

Mikkime, předně se tě chci zeptat na několik pecek z Offbeat Rhapsody, který mě nejvíc oslovily. Začal bych válem „Unity“, který považuju za úplnej highlight desky – jak vzniknul?

Máš recht, tahle pecka se hodně ujala. Vznikla na ose Praha-Sao Paulo-Bělehrad, přičemž středobodem bylo můj holešovický studio. Basovou linku má na svědomí můj kámoš, dubovej mág a zásadní producent pro ska/reggae/dubovou scénu Victor Rice, který u mě tehdy asi tejdén bydlel. Věděl jsem dobře, koho doma mám a proto jsem se z jeho génia snažil ždímat nápady seč to šlo. Viktorovi se samozřejmě nejlíp jamovalo do klasickejch dubovejch bicích, který jsem pak ale následně fikaně vyhodil a nasadil místo nich trochu větší tučku a takhle tomu bylo i u „Unity“. Píseň ale nabrala formu až v den, kdy v Crossu hrál srbský zpěvák a trombonista Hornsman Coyote. Rychle jsme se skamarádili a když Hornsman zjistil, že studio je nablízku a my měli před koncertem ještě spoustu času, odebrali jsme se do vyšších pater, kde jsem mu k pivu a cigáru nabídnul ještě zbrusu nověj mikkly-vikkly riddim. Hornsmanovi se hodně páčil a po vymyšlení pár hymnickejch frází a melodický trombonový linky byl song v podstatě na světě. Tahle pecka vyšla i jako předzvěst céděčka na vinylu a zremixovali jí mimo jiný i můj kámoš z Dreadzone, což je pro mě fakt velká satisfakce. →

Krom „Unity“ mě hodně baví písničky „Air Hostess“, „Heaven Be Upon Us“ nebo „Freelancer“. Jsou žánrově trochu jinde, ale na album stejně sednou jak prdel na nočník...

Moje tvorba je hodně eklektická, nebráním se žádnéjm vlivům, deska je proto plná překvapení a ne zrovna obyčejných kombinací. „Freelancer“ vyčnívá asi nejvíc, jsou tam surfový bicí, punková basová linka z raného období Nirvany, balkánský dech a hlášky z pravěkých počítačových hry. Hehe, takhle se dělá elektronická muzika.

V „Air Hostess“, „Heaven“ a „Probably a Robbery“ se navíc objevuje asi největší jméno na desce a sice zpěvák kultovní kapely Renegade Soundwave a můj dobrý kámoš – Gary Asquith. Renegade Soundwave byli v osmdesátech letech druhá největší kapela po Depeche Mode na Mute Records. Byli to vizionáři, pionýři fúzijící elektronickou muziku a živý nástroje a jejich kombinace industriálních zvuků, dubu a housovejch beatů tenkrát způsobila na scéně docela poprask a jako jedny ze svých největších vzorů je cituji třeba Prodigy nebo Chemical Brothers. Dokonce dostali nabídku jet s Depešákama stadiónový turné, bohužel jim to tehdy za jejich zády odmítli jejich tehdejší zvučák, který si to nechtlé lajnsout, protože technika, hlavně první samplery, byly v té době neuvěřitelně poruchový a hrozil průser.

Už jsme se zmínili o tom, že na tvých deskách se vyskytuje celá řada interpretů. Napadlo tě některýmu z nich udělat celou desku?

Upřímně mně to ani nenapadlo, ale tenhle návrh jsem už slyšel hodněkrát, hlavně na Jamajce třeba pětkrát za den. Snem každého jamajského talenta je prorazit a to se stane jedině tehdy, když se ho ujme producent z Evropy nebo ze Států. Neustále si mě někdo bral stranou a říkal: „Hele, kámo, vykašlá se na ostatní, udělej se mnou celou desku a vem mě do Evropy.“ No ale jak sem řek, upřednostňuju pestrost a navíc písničky nedělám jak na běžícím pásu. Situace taky není taková, abych přivez někoho z Jamajky a dokázal mu udělat jméno v době, kdy se hudba de facto neprodává, nehleď na to, že má manažerský schopnosti jsou hodně mizerný.

Super pecka s Juni Platinum „Up in the Hills“, ke který máš navíc vtipnej a autentickéj videoklip, se na desce vůbec neobjevila. Proč? Jak jsi Juni vlastně potkal?

Song se na desku nedostal, protože jsem tam nechtl mít žádné riddim dvakrát a nakonec to vyhrála verze s Turnem. V brzký době ale Juni vyjde jak na sedmipalci, tak digitálně – spolu se třema dalšíma verzama týhle písničky. Juni Platinum byla v 80. letech průkopnicí tzv. slackness dancehallu, což je hodně vulgární podoba klasického dancehallu. Byla hodně prostá, díky čemuž taky asi tehdy

prodala jen v USA půl miliónu desek. V devadesátkách jí ale omámilo kostelní kadídló, začala pánbíčkářit, konvertovala z hrubiánství ke křesťanskému reggae a její kariéra vyšuměla jak bráník rozletje na koberci. Potkal sem jí díky svý švédský kámošce Nině, kterou jsem shodou okolností poznal v letadle cestou na ostrov. Nina žila v Kingstonu pěknou řádku let, pravidelně se tam vrací a jelikož je učitelkou tance a často tam pomáhá natáčet klipy, zná tam v hudební branži úplně každého, kdo něco znamená. No a jeden den mě vzala na turné po studiích, byl jsem u Sly a Robbieho, Capletona, Benniemana atd... No, co ti budu povídat, byl to docela zážitek a před jedním z těch studií jsem potkal i Juni. Samotnej klip byla taková hodně spontánní záležitost, kdy jsme vyrazili na nejbližší kingstonskou pláž a pak do kopců nad městem. Hlavně na té pláži byla sranďa, ústřední postavou klipu se stal náhodnej kolemdoucí Elastikman. Svým krabím tancem, elastickým tělem, famózní mimikou a neuvěřitelným ohozem udělal z klipu super podívanou, stejně jako další lidi, který se tam zrovna přichomezjti.

Ted mě napadá, že jsem se ještě nezeptal, jak tě vůbec napadlo se na Jamajku vydat?

Přivodně mě tam pozval Turner, kterej toho času brázdil se svojí lodí Karibik. Dod se mu ale rozbila, zůstal někde viset, takže jsem tam nakonec přijel sám a v kapse měl od svýho francouzského kámoše číslo na jednoho typu, kterej se prej o mně postará. Byl to pak trochu mazec, protože tenhle můj jediný kontakt, u kterýho jsem prvních asi šest dní bydlet, byl fakt šmejd. Neměl jsem z něj už od začátku dobrej pocit, hodně mi lhal a navíc se ze mě furt různějma levárněma snažil vypumpovat co nejvíc prachů. Zachránila mě ale právě výše zmíněná Nina, která, když jsem osvětlil svoji situaci, tak mi nabídla, ab' jdu bydlet k ní do hotelu. Můj dojem z inkriminovaného typu se každopádně následně potvrdil tím, že okrad domluvený zpěvák a svý kámoše o vejplaty a dokonce se mi pak pokusil ukrást i můj studio, který jsem měl uloženej v recepci hotelu, když jsem cestoval po zbytku ostrova.

Hudba je na Jamajce bohužel hodně špinavej byznys. Zpěváci si kradou texty i muziku a do rádia se dostane jen tehdy, když si zaplatíš. Já sám jsem měl absolvovat patnáctiminutovej rozhovor na jedny stanici. Po příchodu do studia jsem ale odmítnul dát desátek místnímu DJovi a interview bylo asi třeminutový. Bylo to ale pár dní před odletem a já, cvičičenej a na podobný situace zvyklej, jsem se už vůbec nedivil, spíš jsem se tomu už jen smál.

Kromě rozhovoru nám Mikki'n napsal tři historky, který se vázou ke třem válům z Offbeat Rhapsody, k tomu, jakej maj tyhle songy za svým vznikem příběh a zejména k tomu, že Kingston je mnohem víc než karibskéj ráj betonová džungle, kde si moji to kokosu dopřává jen pár vyvolených.

GUNS OF KINGSTON

Na Jamajku jsem jel s pár nápadama v kompu a přesně nevědl koho a jak budu nahrávat, v jednom jsem ale měl jasno. Chci v Kingstonu natočit legendární pecku od Clash – „Guns Of Brixton“ a jelikož Brixton je známěj jako silná základna jamajskéjch emigrantů, proběh' tu symbolickéj návrat a navíc si slova Paula Simonona dobře sedly i na místní drsnou atmosféru. Song byl nahranej přímo v kingstonským ghettu, v místě, kde bílá kůže nebyla za posledních sto let moc vidět, jestli vůbec. Samotný přivítání bylo nic moc a já si prožil, jaký to asi je, když jste černej a procházíte se po ulici v nějakým zapadákově v Alabamě. Celý to vzniklo tak, že hned po příjezdu mě můj průvodce nechal čekat před místním obchodem. Pár minut na chodníku bylo ale nekonečnějch a já potom, co jsem už dál nemoh ustát pohledy pronikavý jak polední slunko na Saħaře, zapnul dovnitř. Krám měl ale evidentně druhěj východ a já se svý spojky nedohlledal. V obchodě, kterej byl zároveň i bar, bylo docela plno a hned po tom, co jsem vešel dovnitř, se mě ujala ženská, co byla v pase široká jak pneumatika od tiráku, a začala na mě hlasitě pořívávat, že jsem na její podnik moc bfejl. Něco jsem zablakotal a pakoval jsem se rychle pryč. Musím ale, smířlivě k Jamajčanům, dodat, že tohle byl za celej měsíc pobytu jedinej negativní zážitek, co se mě barvy kůže týče. Svý studio jsem nakonec rozbalil v době hned vedle a karta se náhle obrátila. Muzikanti si tu totiž užívaj, na rozdíl od jinejch koutů světa, výsostný postavení a →

já jakožto hudebník, navíc bíleý producent a rovnající se naděje na lístek z ghetta ven, jsem byl rázem pasované na krále a od dalšího dne, když se rozkřikla zpráva o tom, že king Mikim tu nahrává, mě všichni zdravili jak nejlepšího kamaráda. Bílý producenti, když už jedou do Kingstonu, si většinou pronajmou studio někde v bezpečný čtvrti, takže moje bleďá kůže tu zapůsobila asi tak jako návštěva Old Shatterhanda v odlehlý vesnici Apaču, a v domku, kde jsem nahrával, se na mě postupně přišla podívat snad polovina ghetta.

Nahrávání „Guns Of Kingston“ byla moje asi nejdelší ostrovní session. Celý se to táhlo skoro dvě odpoledne, jelikož zpěvákovi Zarebovi chvíli trvalo, než přelouskal cizí text a já byl nemilosrdně přísněj, než jsem byl s frázováním textu spokojenej. Při nahrávání se pár metrů ode mě smažila večere, dveře furt bouchaly, což jsem při větší frekvenci ran oplácel pohledem, kterej měl asi Rambo, když vtrhnul do místnosti plný rudejch špiónů; obývák byl plnej mejh novejch černejch bráchů schovanejch v hustým dýmu a já se docela zapotil, než jsem si tenhle song zrežiroval dle svýho.

V průvodci psali cennou radu, ať si dávám sraz před policejníma stanicema, tam že je nejbezpečnej. V době mýho pobytu vzali gangsteři jako odvetu za zabítýho bosse místní policejní stanici útokem, takže po kulometný salvě a pár granátech zbylo z četnickýho domku jen pár cihel.

MAGNIFICENT CASH

Pladdýho, mladýho rapera, jsem si pro tenhle song vybral před Capletonovým studiím. Hudba je na Jamajce hned po banánech druhéj největší exportní artikl a studiá a talentů je v kingston-ským okrsku snad ještě víc než bublinek v čerstvé nalitý sklenici koly. Skoro před každým studiem je dvorek, na něm většinou masivní sound a spousta týpků poflakujičích se okolo. Ty, když zavětřili, že jsem producent z Evropy, tak se snažili předvést. Všechny ale převálcoval Pladdy, když mi na ulici zarapoval: „Hussle for the cash, the cash mi want cash“ a já věděl, že Si-mononova basa a můj tropickej beat našly svýho spojení. Samotný nahrávání bylo trochu bizar, Pladdy dorazil do hotelu i se svým gangem, kterej mi vypil ledničku dřív, než jsem stačil zapojit majk. Natáčel jsem zády ke zpěvu, nastavím Pladdymu mikrofon a jdu si sednout k laptopu... jaký je však moje překvapení, když pustím beat a do majku se ozve mně neznámej hlas. Otočím se a u mikrofonu stojí úplně jiněj čápek. Na můj nechápavej pohled mi nejtlustší z celýho gangu, typ rozvalenej v křesle, sdělí, že se rozhod, že na tenhle beat nasadí někoho jinýho! Oou kámo, Mik už má za sebou ale tejdén nahrávání v ghettu a tady je šéfem on. Natáčení nakonec odkládám na druhéj den a Pladdymu bokem sdělím, ať zejtra přijde sám. Druhej den už dorazil jen se dvěma kumpánama, kterej následně uklidím s pár pivama na balkón, dáme se do práce a nová pecka je večer na světě.

AROUND THE WALLS

Squeechie, tenhle neuveritelnej talent, vyrůstal spolu s Horacem Andym a Earlem 16 na jednom dvorku a za mikrofonem je stejně magickéj jako jeho slavnější kolegové. Na rozdíl od nich však skončil místo na světovějch pódiičch na kingstonský ulici. Jo, tenhle rasta, co má po ostrově rozeseťo asi dvanáct dětí, je kingstonsej bezdomovec. Potkali jsme se před jedním studiem, kde zrovna pomáhal spravovat auto, zanotoval i pár taktů a mě překvapením málem vypadnul banán. Na další dva tejdny se stal mým průvodcem a já jeho mecenášem, poskytoval jsem mu pravidelnou stravu, přespával u mně v hotelu a dvěma jeho vnučatům jsem zaplatil pobyt v nemocnici, co byste pro kamaráda neudělali, že jo. Na tenhle song jsem už vyzkoušel hodně zpěváků, furt to však nebylo ono. Squeechie to však jednoho večera rozsek takovým způsobem, až jsme z toho oho skákali do stropu, mlátili pěstí do zdi, chlupy na rukou byly v pozoru a Squeechie hlasitě velebil Lorda Všemocného. V Praze, když jsem tenhle song dodělával, mě atmosféra písničky přivedla na nápad, aby se ve dvou refrénech objevil dětskej sbor. Nezbejvalo, než vyhledat si anglicky mluvící základní školu a jednoho dne jsem si to tam na hodinu hudební výchovy nakráčel se svým mobilním studiem. Děcka byly super, song daly s přehledem, náramně se u toho bavily a ještě se předháněly, kdo víc vyhlásí babylon. ✕

MIGHTY SOUNDS PRESENTS:

SOBOTA 20. 4. 2013 TIPSPORT ARENA

(SPORTOVNÍ HALA HC SPARTA PRAHA, PRAHA 7 - HOLEŠOVICE)

SKA-P

Kluci přede mnou už vám, myslím, docela polopaticky vysvětlili, o co v téhle již pravidelné rubrice jde. Když Anselmo píše, že se za své guilty pleasures nestydí, vysvětává otázka, zda-li to ještě vůbec guilty pleasures jsou, nebo jestli se náhodou nestydí proto, že je z Brna. Chci tím říct – jiný kraj, jiný mrav. Když sedím s kamarády v dodávce, tak jim taky vesele odvyprávím nejednu bizarní zálibu, jenže na lámání chleba dojde v momentě, kdy nesete kůži na trh tam, kde by u vás podobná přiznání nikdo nečekal. Zkrátka a dobře, nejspíš nebudete strejdovi z jižních Čech vyprávět o včerejším epesním análu a stejně tak nejspíš ani nebudete na firemním večírku vyndávat péro, pokud teda nejste Kučín (kytarista Fast Food Orchestra) nebo Kuba Šiňor (kytarista Prague Conspiracy), nebo pokud si nebudete jístí tím, že to u šéfové, případně šéfa, vzbudí pohnutky k vašemu povýšení. Když to shrnu, guilty pleasures vnímám jako jakýsi coming out ve společnosti, ve které není vaše záliba obecně přijímanou normou. Ale když tak koukám na své guilty pleasures, možná jen podceňuji své okolí.

GORO, BÍLÝ PES

Za normálních okolností bych na tento japonský seriál z osmdesátých let byl skoro zapomněl, ale internet mne opět dostihnul a Gora připomněl jak neřízenou ránu gubicem přímo do kůže. Srdceryvný příběh o japonském děvčátku s copánky a sexy jménem Reiko Kitamori, která přichází o své rodiče a zároveň ztrácí i svého milovaného psa Gora, by snad dojal i strnulý buttface Clinta Eastwooda. Prvních sedm dílů devítidílného seriálu vypráví o kruté a strastiplné cestě okolnostmi zbídačeného Gora, který putuje přes celé Japonsko, aby se nakonec zase shledal s milovanou Reiko, která po celou dobu značně trpí. Dech beroucí melodie „nakushi ta ai sagasu hito mo iru“, která provází celý seriál, mě při každém poslechu vhná do očí potoky slz. Avšak záverečná scéna, kdy se Reiko ve zpomaleném záběru opět shledává s Gorem, který je navíc v ten moment postřelen, je jen pro hodně silné povahy. Kromě patosu a sentimentu to celé zavání ještě něčím nepopsatelné zvrácením, jenže o čem jiném vlastně guilty pleasures jsou?

SANDOKAN

Ještě se na moment zdržíme u seriálů, tentokrát z roku 1976 – ale už samotné datum výroby na mě působí děsivě, jelikož jsem se v tom roce narodil. Skrze celou ságu herečky vévodil Kabir Bedi, ze kterého mimochodem vrostl docela charismatický silverfox a který je dnes respektovanou bollywoodskou hvězdou. Nicméně samotný seriál nebyl, až na kultovní scénu, ve které Sandokan v letu rozpáje břicho nasranému tygroví, žádná sláva. Ti movitější, kteří v době, kdy se seriál vysílal, vlastnili video, si inkriminovanou scénu nahrávali na beta kazety, načež si ji

mohli opakovaně přehrávat, což, přiznejme si, zbytek třídy nasíralo podobně, jako krokodýla prst Steva Irwina v jeho zadnici. Z dnešního pohledu je možná Sandokan spíše než guilty pleasure tak trochu strictly forbidden odium, ale věřte či ne, tenkrát to mělo takové grády, že se o nicem jiném o školních přestávkách nemluvílo. Pokud se tedy zrovna nežvýkalo Pedro, nepojídal sójový tuk nebo se nechodilo se zrcátky na cvičce po třídě a nepozorovali se dívkám spoďárky.

NOBODY – OUZ WONDER GIRLS (COVER)

Tak tohle bych nazval svojí provinilou numero uno. Zaprvé je tenhle song asi desetkrát teplejší než knírek Toma Sellecka (který se, mimo jiné, umístil ve světovém knořím top tenu na druhém místě) a za druhé to je zkrátka zcela nepokryté pedofilní. Původní verzi Ouz Wonder Girls zpívají děvčata, avšak o tuto konkrétní verzi, která je spíše taneční performancí, se na Youtube kanálu postarala pětice zhruba patnáctiletých, značně femininních jinochů. Ano, jsem úchylák, to nepopírám, ale rozhodně nejsem sám – soudě podle toho, že video vidělo téměř pět miliónů lidí a lajkem ho ocenilo více jak šest tisíc z nich. Bohužel se mi nepodařilo vypátrat, zda jsou chlapi Thajci či Korejci, neb zdroje se v tomto ohledu značně rozcházejí. Pokud tento prostatu šimrající kvintet latentních gayů ve školních uniformách neoceníte, snad alespoň uznáte, že členové souboru jsou nad míru pohybově nadaní. Punktum!

BLACK EYED PEAS – WHERE IS THE LOVE?

Většina lidí z mého blízkého okolí o mě perverzi zvané BEP ví. Je pravda, že ta s čím dál tím větším produkčním guttel francouzského „kdesevzalatusvezala“, balíka Davida Guetty značně opadla, ale sentiment mě dusí dál a neustále vrací zpět. Ovšem podívejme se na vybranou skladbu, která je ve své podstatě neuvěřitelný patos, což je dál umocněno tím, že není o klasické lásce mezi dvěma lidmi, ale naopak o absenci lásky mezi lidmi obecně. Je to slizký pop, lacinější než oběd v Masale zakoupený přes Mekku kočjících mainek Slevomat. Kdybyste si zkusili zazpívat text několikrát za sebou v češtině, zřejmě by se vám orosilo čelo trapností, nicméně si nemůžu pomoci, písnička jako celek je výtečná. Ještě tu máme i lehký sociálně kritický přesah, který, ač ho zdaleka nemůžeme srovnávat s politickou agendou mnoha punkových kapel, je na popovou kapelu formátu Black Eyed Peas více než solidní. Zkrátka, co k tomu říct víc, „Where Is The Love“ je pecka i navzdory své neuvěřitelné klíšovitosti a sladkému backgroundu. I like! ✕

GORO, BÍLÝ PES
„Ůgon no inu“
(TV seriál)
Japonsko, 1980

SANDOKAN
(TV seriál)
Itálie, Francie, Západní Německo,
Velká Británie, 1976

NOBODY
„Ouz Wonder Girls“
(cover)
video

BLACK EYED PEAS
„Where Is The Love?“
Interscope Geffen, 2003
video

**NE ZKRÁCENÍ
90 DNŮ LEŽENÍ**

Díky nekompromisnímu **NE** urychlování výroby je Budweiser Budvar jediným českým pivem, které leží unikátních 90 dní. Jen tímto způsobem totiž může být dosaženo jeho čisté, zakulacené a plné chuti.

**Budweiser
Budvar**

NE Z NÁS DĚLÁ TO, ČÍM JSME

FOTO:
VOJTA FLORIAN

MAKE-UP:
VIOLA ČERNODINSKÁ

MODEL:
HEL

PRODUKCE:
DOMINIKA KRUCHŇOVÁ

MIGHTY GIRL

~ JANUARY 2013 ~

PIRATES (2005)

Režie: Joone

Produkce: Digital Playground a Adam & Eve

NEJDRAŽŠÍ PORNO VŠECH DOB!

Zlatá éra pornografie let sedmdesátých a osmdesátým už je bohužel ta tam. První ránu velkorozpočtovým produkcím zasadilo zavedení formátu VHS a tudíž dostupný a velmi rychlý úpadek oblíbenosti porno kin. Vzhledem k jednodušším distribučním možnostem se kvantita nabízeného materiálu několikanásobně zvýšila, avšak kvalita se naopak i díky nízkému rozlišení domácího videa zásadním způsobem snížila. Masivní honoráře, party u bazénu s kily kokainu a produkčně náročné, výpravné projekty se ve většině případech staly minulostí.

I přesto se však stále točili celovečerní filmy, jenž měly nebo se alespoň tvářily, že mají jakýsi doprovodný příběh. Další zemětřesení v porno průmyslu však způsobil vzestup internetu a většina renomovaných firem se uchýlila k točení takzvaných gonzo snímků – tedy krátkých filmčků obsahující pouze jednu scénu. Gonzo se postupně ještě zásadně rozdílovalo na profesionální a pseudo-reality jež se pro svou finanční nenáročnost, ale zároveň diváckou oblíbeností stalo vůdčím a určujícím elementem trhu.

Joone si však řekl, že by nebylo od věci zavzpomínat na steré dobré časy, kdy byl průmysl pro dospělé na vrcholu a pustil se do projektu s rozpočtem přes milión dolarů. Ne že by Pirates byly jediným drahým porno filmem, co v posledních letech vznikl. Náročnější snímky se stále četně točí v Itálii, kde však dodnes fungují porno kina, které mají svou věrnou klientelu. Na druhou stranu těžko naleznete počín, který by měl tak silné obsazení a zástup vítězů všemožných ocenění.

Pirates mají celkem stupidní příběh, který kloní většinu zásadních dějových výhybek k tomu, aby svedly pár k divoké souloži. V několika momentech nepokryté vykrdáá či spíše paroduje tehdejší blockbuster Piráti z Karibiku. Kapitán Reynolds se svou poručnicí Jules (Jesse Jane) zachrání od utopení mladou Isabellu (Carmen Luvana), jejíž loď přepadl pirát Stagnetti (Tommy Gunn) a unesl jejího manžela, který mu má pomoci s objevením mocného tajemství na jakémsi karibiském ostrově. Sekvence mezi jednotlivými akcemi mívají až třicet minut, ale není to ani tak příběh a dialogy, ale spíše poctivé filmářské řemeslo, díky němuž strčí Pirates většinu ostatních porno snímků do kapsy. Film je nasnímán z mnoha úhlů, dobře sestříhán, natočen na kvalitní filmový materiál, má skvělý zvuk, velkolepou výpravu, velmi hezké exteriéry i interiéry. Zkrátka se produkčně vyrovná průměrné hollywoodské tvorbě, přestože nesexuální herecké výkony samozřejmě odpovídají primárnímu zaměření všech aktérů.

To kvůli čemu však šli Pirates celkem na dračku je samozřejmě hlavně souložení na všechny způsoby. Krom hvězdné sestavy, která podává očekávaně excelentní výkon je zde velkou devizou právě výše zmíněná precísně odvedená filmářská práce. Nicméně, fanoušci oboustranného orálu (v případě prvního dílu ne už tak análu), standardních i nestandardních poloh, lesbických scén, trojek i lehkého sadomaso si určitě přijdou na své. Pamětníky rozhodně potěší zachovalá Janine Lindemulerer v roli pirátské důstojnice, která díky tetováním vypadá ve svém kostýmu (i bez něj) skvěle. Příznivci mladší generace si zase užijí tentokrát velmi dominantní a kupodivu i velmi slušné (i mimo své sex scény) hrající Jesse Jane. Pirates získali celkem 11 AVN Awards, 2 XRCO Awards a 6 Adult Empire DVD Awards (všechny včetně nejlepšího snímku). Pro diváka, kterého již omrzelo internetové gonzo či bídně natočené celovečerní filmy musí být toto „epické porno“ jasnou volbou. X

DISCO ENSEMBLE

Vojta Holub

VÁLEČNÍCI FINSKÉHO INDIE PUNKU

Finská parta Disco Ensemble patří v Evropě k jednomu z nejzavedenějších jmen nové vlny, která vychází z post-hardcoru a indie punku devadesátých let. Za svých pět alb se kapela posunula od živočišného, autentického hardcore/punkového zvuku k vlastním přechroustané formě propracovaného alternativního rocku, který se nebojí zapojit elektroniku všemožného druhu, sází na výrazné melodie, zároveň ale ve své přehlednosti neztrácí silné momenty a zajímavou strukturu. Na celoevropském turné k poslednímu albu Warriors, vydaného v září, se Disco Ensemble zastavili v Čechách dvakrát: 20.11 v Brně v klubu Metro a o den později v pražském Rock Café. Ač návštěvnost obou koncertů mohla být důstojnější, kapela sama opět předvedla českému publiku, že v ní dríme dravec plný hardcorevé energie a obrovského nasazení. Následující rozhovor s kytaristou DE Jussim Vlikoskim vznikl nicméně až ex-post několik dní po českých koncertech.

Zdravím! Nejdřív pár otázek okolo muziky – své poslední album Warriors jste vydali před pár měsíci. Samozřejmě kromě toho, že je to novinka, je tohle album v něčem zvláštní? Ahoj. Neřekl bych, že Warriors jsou zvláštní něčím mimořádným, že se v průběhu prací na nich událo něco neobvyklého nebo pozoruhodného, nebo že by vznikaly nějakým netradičním způsobem. Je to to přímočaré rockové album s jasným cílem a jasnou trajektorií. Stejně tak ale nejsou Warriors nějak neobvykle důležité album pro nás jako kapelu, nevnímáme je jako mezník. Na druhou stranu jsou Warriors důležité album pro mě, protože jsme na něm pracovali nejdéle a nejintenzivněji v historii kapely a výsledkem je, že je to naše nejlepší deska.

Ve své tvorbě kloubíte hodně různých žánrů, na jaké muzice jste vy sami vyrostli? Myslím, že se s klukama shodneme na tom, že všichni z nás vycházejí především z post-hardcoru a punku, z kapel jako Refused, At The Drive-In, Snapcase, Helmet, Weezer, Quicksand, Fugazi nebo třeba Deftones.

Existují teď kapely, ke kterým vzhlížíte, u kterých se inspirujete? Oslovo té mimořádně něco za poslední, řekněme, půlrok?

Já vzhlížím obecně ke kapelám, které ukázaly, že mají talent a že nezůstávají přeshlapovat na místě, že se „zresetují“ po každém albu, někam se posunou a ve svém vývoji následně nedělají kompromisy, To jsou věci, které přesahují hudební žánr a Faith No More, Muse, Deftones a Refused můžou být dobrými příklady toho, co mám na mysli. Inspirace se dá najít téměř všude, ale to, jakou muziku uděláme, je výsledek chemie a atmosféry, která mezi námi v určitou dobu převládá. Abych odpověděl na poslední část tvé otázky, v červnu jsem na festivalu Southside v Německu viděl Blink-182 a musím říct, že jsem byl příjemně překvapen, Blink jsou naživo hodně dobrá a zábavná kapela.

Myslím, že na Warriors jste udělali další krok od post-hardcorového zvuku směrem k materiálu, který je víc ovlivněný elektronikou, alternativní rockovou scénou a je navíc melodičtější. Co za tímto vývojem spatřujete?

Řekl bych, že je to především náš přirozený vývoj a dokonce si myslím, že určitá část toho vývoje je podvědomá a člověk nemá v moci ji kontrolovat. To je důvod, proč Warriors zní, tak jak zní. Na druhou stranu jsme tentokrát měli mnohem víc dem, která jsme udělali na počítači. Vlastně jsme na počítači skládali i celé písničky, kvůli čemuž má mnoho z nich jednodušší a jasnější strukturu a jsou mnohem melodičtější. Perfektním, i když možná až trochu extrémním příkladem může být písnička Eartha Kitt, která je založená na demu, které jsem původně udělal komplet na počítači. →

Jak se vám hraje v Čechách? V Rock Café jste měli skvělou odezvu...

Všechny koncerty byly super a musím říct, že mě vždycky překvapí, jak dobře lidi znají naše písničky. To se nestává vždycky.

Kde jinde máte kromě Finska na koncertech našlapáno?

V Německu, bez pochyb. Dokonce bych řekl, že Německo je náš druhý domov, pokud se tedy bavíme o koncertování.

V roce 2008 jste jeli Warped Tour. Jaký je rozdíl mezi klasickým festivalem a tím pultovním, například Warped?

Rozdíl je obrovský, ale Warped Tour bylo z našeho pohledu snad až směšné. Hrál tam moc kapel, bylo tam moc pódíí, vystoupení byla extrémně krátká a přitom nikdo neměl vyčleněný čas zvukovou zkoušku. Nebylo tam ani dost lidí, aby měly všechny kapely alespoň trochu adekvátní publikum. Řekl bych, že ve výsledku nemá smysl na Warped Tour hrát, pokud není kapela jedním z headlinerů nebo nemá nějakou náhodou dobrou pozici v line-upu a nehraje večer na hlavním pódíu. 95% lidí totiž jede na Warped na headlinery – a jen na headlinery. Jediné užitečné, co z toho pro Disco Ensemble vzešlo, je, že můžeme říkat „jsme frajeři, jeli jsme Warped Tour“, tam to ale taky končí. Byla to dobrá zkušenost, alespoň víme, o čem to celé je, ale znovu bych to za stejných podmínek neabsolvoval.

Disco Ensemble jste založili v roce 1996. Dovedeš si představit věnovat těch šestnáct let něčemu jinému, než Disco Ensemble?

Rozhodně ne teď, ne v tuhle chvíli. Disco Ensemble je jediná věc, pro kterou jsem kdy cítil opravdový zápal, pro kterou jsem se skutečně nadchnul. Je to zkrátka moc velká zábava na to, abych s tím přestal.

Předpokládám, že se muzikou živíte, jak ale žijete, když nejste na turné?

Studoval jsem univerzitu v Helsinkách, ale úspěšně jsem absolvoval pár let zpátky, takže minimálně poslední čtyři roky se zabývám jen hudbou, a to i když nejsme na turné. Vždycky to u nás fungovalo tak, že celá kapela začala pracovat na nové desce okamžitě, jak jsme skončili turné k předchozí. Vlastně jsme ani nikdy neměli pořádné prázdniny mezi turné a následným albem.

Jak se vnímáš při koncertě? Je to performance, kdy se stáváš někým jiným, nebo je naopak důležitá autenticita?

Dobrá otázka. Myslím, že se na pódíu všichni stylizujeme do někoho trochu jiného, ale není v tom nic umělého nebo hraného. Možná by se dalo říct, že některé naše osobní stránky se projeví až při koncertě. Není to žádná faleš, ale něco, co se v nás probudí, jakmile vystoupíme na pódium. Jinak jsme klidní, vyrovnaní, uvolnění hoši, což překvapí mnohé, když se s námi setkají poprvé po koncertě.

Zažíváš občas situace, kdy máš nějakou kapelu až nezdravě rád, ale pak jdeš na koncert a ten nestojí vůbec za nic?

Haha, jasně! My už odehráli tolik koncertů, po kterých jsem si říkal, že přesně tenhle pocit jsme museli vyvolat v půlce publika.

Existuje kapela, která se už rozpadla a ty si do smrti neodpustíš, že jsi na ní nešel, když jsi měl tu možnost?

Strašně rád bych býval viděl Quicksand. Nedávno jsem na internetu četl, že příští rok pojedou severoamerické turné, takže možná není všem dnům konec a ještě se to povede – pokud teda přijedou do Evropy. Ale samozřejmě si nedělám iluze, že by to bylo to samé co v roce 1995. **Finské kapely ve mně vyvolávají dojem, že podhoubí, že kterého vaše scéna vzniká, je nebyvalé produktivní. Čím to je? Těší se u vás hudba nestandardní oblíbené, máte velkou státní podporu, nebo to je celé tak trochu zavzdory osudu?**

Jako Disco Ensemble konkrétně nás stát podporoval a podporuje poměrně štědře. A musím říct, že se stává obecným trendem, kdy muzikanti mají podpory ze strany státu pořád víc a víc.

A co se týká podpory ze strany fanoušků... pokud máš dost toho, tak není potřeba se pít po čemkoliv dalším...

Jak je možné, že je ve Finsku tolik inovativních a originálních kapel, které navíc existují v mezinárodní konkurenci?

Myslím si, že individualita a zdravá víra v to, co tvoříš, jsou klíčem k úspěchu. Ve Finsku si umělci obecně už před drahnou dobou uvědomili, že nemá smysl kopírovat něco, co už někde jinde někdo udělal, formuloval nebo realizoval. Úsloví „použij vlastní hlavu“ se ve Finsku ujalo a když přijde na to, aby člověk tvořil originální a autentickou muziku, platí to dvojnásob. Většina kapel ho přijala za své a řídí se jím. ✕

Budete se bát!

***Jak je to vlastně se sedmou HELL Party? Bude!
A vypadá to, že bude velkolepá.***

Poté, co zavřeli Abaton, byl docela mazec najít pro nejhrubší party ve městě nové místo. Taky si to vyžádalo roční přestávku. **Ono totiž všeset lidí na háky nejde ledaskde.** Jsou potřeba vysoké stropy, solidní technické zázemí, a taky se tam musí vejít víc než tisícovka lidí, kteří na ty viselce i slečinky v latexu budou s otevřenou pusou koukat. A úplně ideální je, když je prostor zajímavě členěný – tak, že vznikají různá tajemná zákoutí. A tak se HELL Party z okraje Prahy **přesouvá na „jedničku“ do Roxy a NoDu.**

Co všechno bude letos jinak? HELL Party je osekaná o hudební stage, protože tu prostě nebylo kam nacpat. **O to vymazlenější bude program na zbývajících dvou scénách.** Aspoň to s tajuplným uculováním slibují Helláci. Na hlavním pódiu v Roxy se chystá ta krvavější část programu, tedy show s věšením lidí na háky, což je vlastně už taková „obchodní značka“ HELL Party.

Rajcovní performance v naleštěném latexu bude hostit syrový betonový prostor divadelního sálu v NoDu, který se promění ve fetish stage.

Ohledně programu zatím dělají Helláci cavyky. **„Čeká vás ocel, krev i latex v hodně luxusním balení.“** To je všechno, co k tomu šéfká propagace Mascha prozradí. Co je ale jasné už teď, je téma celé HELL Party. Tím je **strach**, který se promítne do všech show ve svých nejrůznějších a nejbizarnějších podobách. Tomu nasvědčuje i vizuál HELL Party od Luboše Vackeho a Tomáše Novotného z dílny Fry'O'Bake. Zobrazuje tři **největší drsňáky z hororových filmů**, kteří se ale na to, co se děje na HELL Party, nemohou koukat a mají pěkně nahnáno. Aby ne, tohle totiž není kečup z běčkových hororů, tohle je doopravdy.

Celá ta krása vypukne 13. dubna 2013 v Roxy a NoDu, ale lístky se prodávají ostošest už teď. Roční pauza udělala svoje a **publiku prostě krev chybí.** Lupeny seženete v obou pobočkách tetovacího studia HELL nebo v síti Ticketpro. A garantujeme, že se budete bát!

Přemysl Černík

THE POLICE

„We're The Police and this is called Message in the Bottle!“

The Police jsou jednou z kapel, který se nedostává zdaleka tolik uznání, jaký by si zasloužila. Většinin lidem leze na mozek v rádřích donekonečna omiláný „Every Breath You Take“, až se lehce zapomíná na to, jak zásadní tohle trio pro hudební scénu posledních třiceti let bylo. Lidi holdující dnešnému punku, ska, reggae, new wave nebo rock'n'rollu by se možná divili, jak by jejich scéna dneska vypadala, kdyby the Police nikdy nevznikli.

Letos už je to 35 let, co se tahle britská banda dala dohromady, ale stejně tak už je to 26 let, co to zase zabalila. The Police prostě nebyli jedni z těch, co by přežívali desetiletí na kapačkách, děsivě se navzájem srali, tloukli prachy z turné a občas vydali průměrnou desku, z níž by se na best of vešel sotva jeden track. Samozřejmě lze namítat, že Stingova úspěšná sólová dráha celou tu difuzi hodně urychlila. Na druhou stranu The Police už navždy zůstanou kapelou, která odešla na vrcholu, v době, kdy její potenciál ani zdaleka nevyčerpaně.

Nemá smysl polemizovat o tom, že hnací stroj byl v první řadě Stingův neuvěřitelný skladatelský potenciál. Přesto je nutný říct, že The Police byla kapela tří obrovských individualit, který do sebe však dokázali zapadnout jako vypilovaný kus skládačky. Stewart Copeland byl možná jedním z nejprogressivnějších a nezajímavějších bubeníků všech dob a jeho styl, opírající se o jazzový základ, punkovou dynamiku a hlavně silný vliv reggae, způsobil v do té doby rock'n'rollovejma konvence prorostlým přístupu ke hře na bicí opravdovou revoluci.

Andy Summers se zase vytasil se spoustou delayových tricků, podivných offbeatů a píkovaček, kterejma, stejně jako Copeland, nastavil svojí klasický jazzovou a rock'n'rollovou přípravu. Sting rozhodně s novátorstvem nezástával nijak pozadu a jeho jednoduchy,

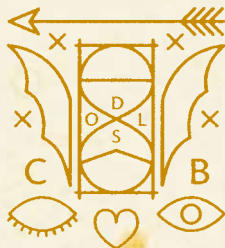
ale pozíčně geniální basový linky smrděly stejně tak Karibikem jako post-punkovým oděrem nastupující rozložený generace v čele s Killing Joke. Právě ono eklektický míšení vlivů skrz naskrz všemožnejma žánrama byl ten nejdůležitější krok k tomu, že The Police dokázali obalit prakticky popový písničky skvělejma a dříve neslýchanejma aranžema. Pokud tu byl někdo, kdo zmáknul namíchat stejně vyvážený a zajímavěj long drink, pak to nebyl nikdo menší než The Clash.

Měl jsem to štěstí vidět The Police naživo při jejich krátkodobým reunionu před pěti lety a přes celkem nízký očekávání (přeci jen tyhle zmrtychvstání se často moc nepovedou) to byl jeden z největších koncertních zážitků v mém životě. A to sem toho viděl požeňnaně. Málokdo si může dovolit vykopnout koncert songem jako „Message in the Bottle“ ve chvíli, kdy lidi ještě čekaj ve frontě na pivo. Většinu kapel by sedmdesátitísícovej dav vyprovokoval k pódiovejmanýrům á la „say jééé, say jóóóó,“ a „hello Germany,“ ale tohle byli prostě tři chlápci, co sázeli jeden hit za druhým s velmi decentní scénou za zády, aniž by si během dvou a půl hodiny vyměnili kytary. Jednoduše to bylo jen a jen o muzice. Prostě masakr, na závěr vypalovačka „Next to You“ a goodbye. To už se dneska moc nevidí.

Jak už jsem říkal, stejnej mechanismus provází The Police celou jejich kariéru. Za devět let existence natočili pět skvělejších desek, stáčili znovu otevřít cestu britským kapelám do USA potom, co odjeli klubový turné v rozvrzaný dodávce, přestože doma už vymetali haly, odehráli nespočet skvělejších koncertů a šlus. Buď na plný koule nebo nic. Dneska je vlastně úplně jedno, jestli sáhnete po debutu Outlandos D'Amours nebo posledním albu Synchronicity. Existence The Police není zaznamenaná křivkou, ale přímkou. A ta začíná i končí kvalitativně kurevsky vysoko. X

CANCER BATS

THE
GOLEM
TRUST

CITYLIGHTS

Pá / Fri 18. 1. 2013 v 19:00 / 7^{pm}
Klub 007, Koleje ČVUT - blok 7, Praha 6 - Strahov

SERIÁL SUBKULTURY NO. 03:

ŠERMÍŘI

Přemysl Černík

Tito veselí i vážní spoluobčané se většinou rekrutují z řad studentů ČVUT, historie, knihovnictví, popřípadě matfyzu. Je nutno si dát pozor na to, jak rozeznat opravdu sofistikovaného šermíře od laciné napodobeniny či nedomrdlého Padawana. Zapadnout do této komunity dá mnohem víc práce, než se může zdát, a opravdu není pravidlem, že kdo šermuje, jest šermířem. Na kapitána Picarda a poručíka Rikera v bílých úborech, bodujícími výpady na koule, rozhodně zapomeňte!

Základem správné vizáže by měl být panický knír neboli dirt-lip, umastěné vlasy ideálně ležerně zasunuté za uši nebo stažené do culíku na Ibrahimoviče (pokud se objeví lupy, rozhodně to výsledek dojem nezkaží) a trošku nerdovské oblečení. Plstěný svetr s jelenem, trackové boty, manšestráky, flanelová košile nebo tričko DragonForce většinou zaručí ideální kombinaci. Plachost a neoblíbenost u druhého pohlaví je často ukazatelem toho, že to dotyčný s pravověrným šermířstvím myslí opravdu vážně.

K elementárnímu vybavení každého, kdo chce zapadnout s jistotou, patří dvacetihraná kostka na Dračí doupe, sbírka modelů a cínových figurek, vysokorychlostní LAN připojení na internet, postava na šedesátém levelu ve World of Warcraft, příkazka do spolku evangelické mládeže, předplatné časopisu 21. století, pytlotivý ohoz pro volný čas, elektrická kytara značky DC Rich (tolerovat by se teoreticky dal i Explorer) a v neposlední řadě samozřejmě kyrys, meč, sekera nebo cepín.

Šermíři moc rádi cestují vlakem či Škodou 100, opravují hrady, baví šermířky svou dokonalou znalostí Pána prstenů, hrají karetní hry, o kterých nikdo jiný nikdy neslyšel a mluví elfštinou či morderštinou. Sečtělou v okruhu brakové fantasy literatury je pro šermíře více než povinností, stejně jako plakát filmu Excalibur vyvěšený na záchodových dveřích a posedlost představeními florentských vlajkonosů a pištců.

Valná většina šermířů neumí jezdit na koni i přestože by moc chtěla, nemá ráda Assassin's Creed pro historickou nevěrohodnost a poslouchá pagan metalové a folk metalové kapely jako například Finntroll, ale rozhodně nepohrdne ani lidovou tvorbou, irskými baladami a v případě absolutní nouze ani pseudorenesančními trampskými odrhovačkami. Jak logicky napovídá samotný název, šermíři extrémně rádi šermují, přestože ne doopravdy a k onomu samotnému aktu se dostávají velmi zřídka a většinu času stráví plánováním rekonstrukcí bitev, pletením drátěných košilí z ložiskových podložek a sněním o momentu, kdy konečně vymění svůj dřevěný, vlastnoručně vyrobený nástroj za věrnou repliku Aragornova dvouručáku. X

CONFIRMED
MIGHTY SOUNDS 2013

Anselmo

RANDOM HAND

MAJÍ MALA VELKÁ KAPELA

Na Mighty Sounds No. IX je potvrzeno několik dalších kapel a mezi nimi nechybí ani ostrovní Random Hand. Nejedná se o žádnou masovou záležitost, kapela „nejspíš“ ani letos nebude headlinerem festivalu, ale přesto je natolik zajímavá, že by neměla uniknout vaší pozornosti. O tom jsem přesvědčenější. A vy, co ji znáte: nemusíte číst dál, místo toho si můžete klidně pustit do kalhot, že se s klukama v létě zase shledáme.

Docela přesně si vybavuju chvíli, kdy jsem před rokem a půl psal profil Random Hand do letního dvojčísla Freezinu. Byl to jeden z mých prvních textů, co jsem pro tehle plátek napsal. Tuším, že jsem tam tenkrát sesmolil něco o mixu Madball a The Skatalites, čímž jsem se kapely neznalé snažil navnadit na to, jak zní mix hardcoru a ska v podání Random Hand. Ještě přesněji si však vybavuju chvíli, kdy jsem Random Hand poprvé slyšel. Bylo to už v dávných prehistoriích Mighty Sounds a pamatuju si to právě proto, protože Random Hand jsou jednoduše přesně tou kapelou, která se vám vryje do paměti. Rozhodně to nebyla první kapela, kterou jsem na Mighty slyšel, ale řek bych, že to byla první kapela, která mi utkvěla v paměti a kterou si s dětskou radostí poslechnu i teď. Kluci neobjížďej stadiony, spíš kluby jako Cross nebo Sedmíčka, na festivalech nejsou napsaní největším písmem, spíš jsou rádi, když se na plakát ještě vejdou a neskončej v „and many others“, ale stejně jsou pro mě věrným ztělesněním Mighty Sounds.

Každý rok si projíždím celej lineup festu a snažím se nasposlouchat co nejvíc kapel, ať vím,

do čeho jdu. Určitě to znáte – kolikrát se vám stane, že kapela zní z nahrávky dobře, těšíte se na ni, ale naživo to je pak průser. Jste zpruzený a proklínáte se, že jste místo toho raději nešli na jinou kapelu, prospat se do stanu nebo na pivo. Druhým extrémem jsou případy, kdy je nahrávka nemastná, neslaná, nějakou náhodou se ale ocitnete na koncertě a ejhle! Ono to má sakra koule a je to vážně dobrý! Z nahrávky Random Hand zněli dobře, bál jsem se tedy, aby se nejednalo o první případ a live to nebyla plytká nuda. Ale i koncert byl super. Energická show, tenkrát k jejich druhý a aktuální desce Another Chance of Plain. Před oním rokem a půl jsem se zase bál, jestli Briti s Robinem Leitchem v čele dokážou udržet vysoko nastavenou laťku i na svý tehdejší novince Seething Is Believing. A místo zklamání se dostavilo nadšení, fakt. Všechno, co jsme měli na Random Hand rádi, kluci zachovali a nakopli zase o kousek dál. Chytlavej mix skáčka a říznýho hardcoru podpořenej pozounem, kterej se může jevit jako docela úlet, ale už po prvním poslechu víte, že to je přesně to, co kapelu charakterizuje.

Mohl bych napsat ještě stránku o historii kapely, její diskografii, jednotlivých členech a jejich životních příbězích, o kterých sice nic nevím, ale na Wikipedii a jinde na webu by se určitě něco našlo. Nevidím k tomu ale důvod. Tuhle kapelu jsem si zamiloval pro to, co hraje a jak to hraje. Nic jsem o nich nevěděl – nedostal mě jejich životopis nebo pohnutý osudy, ale hudba.

A pokud si maj Random Hand podmanit i vás, musej to udělat taky skrz hudbu. Tak směle do toho – na MySpace, YouTube nebo Ulož.to si uděláte dobrou představu o tom, co vás v létě čeká! ✕

Nejlepší živá kapela - tenhle titul se poslední dobou stal mantrou všech českých hudebních publicistů a všemožných blogových a facebookových pisálků, který prostě všechny jedinečný názor vytroubit do celého světa a někoho na ten pomyslný trůn posadit, ať už se mu tam prdel vejde nebo ne. Skvělá zpráva pro všechny kapely a interprety, na který nemá veřejnost tak úplně jasnej názor. Může se stát, že moudrý absolvent HAMU, žurnalistiky, mediálních studií nebo i filosofie jednoduše nemůže napsat, že poslední deska nebyla zas tak cool, protože proti frajeřům z NME a Kerrangu se prostě nejde. No, tak se řekne, že kluci už jsou vlastně trochu vyčpělý a pletou z hoven biče, ale když rozbalej svoji spektakulární show, tak před nima prostě musíme bez výjimky pokleknout a lízat koberec.

Nebudu se zapletat do toho, koho vlastně dneska zajímaj recenze koncertů, ať už od profíků nebo amatérů. My to děláme v Mightyzinu taky a sjevim kolegům, který většinu akcí, ze kterých píšou report, prochlastaj s někým na baru, kálet na hlavu rozhodně nechci. Faktem však je, že titul „nejlepší živá kapela“ se rozdává jak slevový kupóny na vodičku proti bedarům a úplně stačí, aby si příští měsíc přivezla nějaká banda šulinů o dva kamióny víc blikavejch kokotín, a král je okamžitě mrtev, ať žije král!

Potom, co tu všechny rozsekal Bruce Springsteen, vybodnul se na policejní hodinu a fízlům z Prahy 10 ukázal, kdo je tady The Boss, to vypadalo, že zlatěj selskej rozum rozehnal dickheadský mračna a konečně zavládně vzácná shoda. Uběhly ale asi dva měsíce a přijeli uplakaný britský romantici Coldplay, jejichž tribute verze Fight For Your Right od Beastie Boys mě dodnes budí ze sna – a všechno bylo zase jinak. A čím si zasloužili dočasněj piedestal nejlepš koncertní kapely tyhle joudově, jejichž desky jsou čím dál tím horší a který nepijou, nefetujou, nežerou maso, pravděpodobně ani nemasturbujou a nesouložejí a tím pádem pošlapali všechno v rock'n'rollu, na čem Iggy Pop, Lemmy, Rolling Stones nebo Led Zeppelin tak dlouho do krve makali? Rozdali lidem blikající náramky, jako se vyhrávalo v tombole u světskejch, a na pódiu předváděli cirkusárny, div že nežonglovali živějma medvěďama. To by přece dojmulo i Stalina.

No ale netrvalo dlouho a přijeli nám zadat Muse se zbrusu novou příšernou deskou s ještě příšernějším obalem, kteréj vypadá jako duhová prachovka z obchodu Vše za 39,-. Rozsvítili 27.000 laserů, nad hlavy si pověsili jakýsi designový těleso, zahráli trochu Queenů, trochu Supertramp, a přestože, jak řekl David Urban, „to byla taková kuřba přes šprcku,“ hádějte, co druhý den hlásaly titulky a facebookový statusy. No ty vole, to se nám s těma nejlepšima koncertníma kapelama roztrhl pytel. Ještěže Bon Jovimu nikdo do predele snad lízt nemusí. A jaká je ale pointa tohohle traktátu? Moudro nakonec?! Lidí by neměli zapomínat na to, že rock'n'roll je hlavně o srdíčku, nasazení, písničkáč a absolutním oddání. Ne že by show k tomu všemu nepatřila. Pink Floydů stojící zády k publiku s pár obyčejnejma světla ma je rozhodně těžký si představit, ale pokud jdete na kapelu, která vlastně ani není už moc dobrá a instrumentální ekvilibristika a světlýkující kraviny z ní udělají koncertní kapelu roku, běžte příště radši do kina. Dávaj Hobita. ✕

Fůůů, 2013! Áj šůld bí sou lakí! A vy, kteří dáváte přednost zvyšování mentálních dovedností Mighty quizy před polykáním výtěžků listů Gingko bíloby nebo magicko-mentálním koučinkem víte koho, doufám také. Dnes si kromě logické úvahy provčíváme i úroveň všeobecného rozhledu, mám tušáka, že se letos bude náramně hodit!

Vlastenec je:

- a) bratranec Vlasty Parkanové
- b) stoupenec vyvlastňovacího zákona
- c) patriot

Žito je:

- a) obilnina
- b) pícnina
- c) přičovina

Maniodepresivní psychóza je:

- a) cyklofrenie
- b) bipolární afektivní porucha
- c) porucha osobnosti

Uvědomělý národní socialista nemá rád:

- a) multikína
- b) multivítamíny
- c) multikulturní společnost

V nově Evropě vyrostou:

- a) urnové krámy
- b) rumové flámy
- c) runové chrámy

Za novou, lepší vlast vyrazíme společně:

- a) do pokoje
- b) do kóje
- c) do boje

Bájná vlast bájných Bójů bájně leží:

- a) všude
- b) nikde
- c) v prdeli

Keltští druidi zakazovali:

- a) psaní
- b) chcaní
- c) srání

K tomu, aby bílá bílá byla, je zapotřebí:

- a) král Luna
- b) správná runa
- c) starěj Brúna

Na Prague City Festivalu 2013 vystoupí:

- a) Blink-182
- b) The 69 Eyes
- c) Cink 44

Číslo 18 znamená:

- a) ahoj hovado
- b) dvě arabské číslice
- c) Asterix a Hobelix

Děkují všem účastníkům předchozích quizů za správné odpovědi.

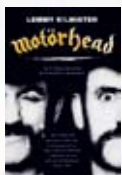
Make some noise pro: Lenku Kunstovou, vyhrála CD skupiny **KISS**.

MUSIK IST SCHEIBE: (AUTO)BIOGRAFIE ZE SVĚTA ROCK'N'ROLLU

Fido

Když jsem dočítal v pořadí šestou biografii, která se zaměřuje na kapely, muzikanty a svět kolem nich, uvědomil jsem si, že to vlastně není úplně normální. Je sice pravda, že jako dlouhodobého člena kapely mě právě toto prostředí obklopuje a po těch letech už na něm neshledávám nic tak zvláštního – ale i tak jsem byl překvapen. Když jsem knihy přečetl, řekl jsem si, že o každé z nich napíšu pár řádek a podělím se tak o nevšední zážitky, které mě jakožto „člověka z branže“ zaujaly. Ani jednu z publikací nepovažuji za vyloužený kult, bez kterého by byly vaše životy nějak výrazně chudší, ale jako u oddechové literatury jsem se u některých pořádně nasmál. Takže tady jsou...

Začnu vpravdě epesní autobiografií ba přímo geniálním dílem současného a současně jediného krále rock'n'rollu Lemmyho Kilmistera, které nese příznačný název **Motörhead**.

Nesmrtelný pirát Lemmy, jehož nezníčitelná fregata Motörhead, poháněná stovkami beden Jacka Danielse a bezednými tlumoky speedu, ztéká brány hudebního světa od roku 1975, je snad nepovolanější osobností, která kdy měla napsat memoáry rock'n'rollu. Pro mě se tahle knížka stala absolutním highlightem a „top a di top“ všech šesti přečtených knih, které mapují zářivě i temně stránky hvy zkalených vod hudebního showbizynusu.

Lemmy má na rozdíl od ostatních hvězd tu výhodu, že knihu napsal sám, respektive ji napsal s pomocí ghostwritera sám o sobě. Takže, na rozdíl od svých kolegů, z toho nevychází jako tzv. „vyhčanej pičus“, a k tomu se mu navíc přiznává obrovská dávka nadhledu. Jestli totiž Lemmymu něco nechybí, tak je to humor, upřímnost a to, že dokáže být pořádně sarkastický a ironický -

a to koneckonců zjistíte už na první stránce. Srandu si umí dělat i sám ze sebe a otevřeně mluví o tom, kolik toho vyšňupal, vychlastal a kolik holek mu prosvištělo postelí. Je sice zcela zřejmé, že nebyť šikovného editora, určitě by Lemmeho zpověď ani zdaleka nedosahovala tak vysokých kvalit. Na druhou stranu, Lemmy je zkrátka král a ať už je míra cizích zásahů jakákoliv, tahle kniha se vážně povedla.

Přesunu se v hudební historii o pár let zpátky k nestorům punku The Clash a jejich biografii **The Clash – Smrt nebo sláva**, jejímž autorem je Pat Gilbert, bývalý editor britského hudebního magazínu Mojo a nyní publikuje v zavedených novinách The Times a The Guardian. The Clash jsou v srdcích mnoha nedotknutelnou ikonou, Joe Strummer je pak skoro bůh, citlivý a charismatický kluk, který překročil vlastní stín a navzdý se svou existencí zapsal do dějin rock'n'rollového světa. Snažil se totiž, alespoň podle Gilberta, skloubit bohémský život rockové hvězdy

a přesto zůstat na blízku fanouškům.

Knihá odkrývá ale i nepřilíš světlé momenty historie The Clash. S rostoucí popularitou začal Strummer trochu ztrácet půdu pod nohama a pomalu ale jistě podléhal manipulativním praktikám manažera kapely, což se ve finále stalo osudným celému uskupení. Vyústilo to totiž ve vyhazov jak bubeníka, tak posléze i kytaristy Micka Jonese, jednoho z hlavních motorů kapely. Joe z toho všeho nakonec vyšel s odřenýma ušima poměrně dobře, kdo však dostal hodně na frak, je právě Mick Jones, který v The Clash působil jako součást nejnámější sestavy kapely a fanoušci si ho tak pamatují známý z dob její největší slávy. Podle autora Jones zcela nepokrytě prahl po slávě a penězích a již velmi brzy si osvojil ne zrovna sympatické manýry slavných rockových kolegů. Vážně by mě zajímalo, jestli to byl opravdu tak neuvěřitelný parchant, jak ho kniha vykresluje, nebo to byl jen trochu ambicióznější chlapík, na kterého se nakonec nakydala všechna špína světa. V každém případě, The Clash – Smrt nebo sláva je knížka hodně dobrá a to i navzdory faktu, že jsem posledních dvě stě stránek četl po okraj napumpovaný opiátý na pokojí vinohradské nemocnice.

Jdeme dál a od punku se přesuneme k hardcoru a klukům rovným jak dráty do betonu. **All Ages: Reflections on Straight Edge** od Beth Lahickey reflektuje, jak název napovídá, kulturu a ideologii hnutí straight edge. Pro nezavščené jen uvedu, že „straight edge“ je jeden z podžánrů hardcore punku a subkultura, jejíž členové odmítají alkohol, drogy a naopak propagují vegetariánství, veganství a velmi obecně řečeno zdravý životní styl. Hnutí straight edge se vynořilo v polovině osmdesátých let a jednalo se tedy o přímou reakci na hedonistickou

punkovou scénu let sedmdesátých a osmdesátých.

All Ages: Reflections on Straight Edge je popravdě hodně zneklidňující čtení. Je obecným rysem každé subkultury, žánru a či jakékoliv jiné reakční skupiny, že uvnitř sebe vytvoří dostatek přívrženců, kteří původní myšlenky radikalizují. A to je to, co se v brzkých devadesátých letech u části straight edge kids podobně stalo. Pro jistou část z nich se tak hnutí stalo rigidním náboženstvím s jasnými pravidly. Pro ty, kteří byli ochotni zajít dál, mohlo být dokonce machistickým návodem k bitkám, sexismu, homofobii a všeobecné netoleranci. Vytvořila se sice celá řada kapel, která si začala všimát toho, že se některé věci začínají vymykat kontrole a ve své ideologii přibrzdila, některé kapely se dokonce od subkultury následně distancovaly, ale jiné naopak přilévaly olej do ohně. Nutno dodat, že část těch obecně tolerantnějších kapel tento vývoj striktně odsoudila a zůstala věrná původní myšlence.

Ian MacKaye, zpěvák jedné z kapel, která u zrodu straight edge stála, kultovních Minor Threat, a zároveň de facto ideologický otec celého hnutí, se dodnes krúžuje, kam až se celá subkultura posunula a jak byl některými nepochopen. McKaye položil společně s Kevinem Seconds z další neméně kultovní hardcorové kapely 7 Seconds základy životnímu stylu straight edge, ale v pozdější etapě se oba jasně vymezili vůči narůstajícím militantním tendencím, které subkultura podněcovala. Přesto McKaye i Seconds zůstali dodnes věrni původním zásadám straight edge. Mike Judge, frontman Judge, další vlivné kapely, dnes vinu přiznává a sype si popel na hlavu. Celá kniha je navíc psaná formou rozhovoru, tudíž máte možnost nahlédnout na tehdejší dění hned z několika úhlů. Ať už to ale bylo jak chce, hezky jsem zavzpomínal na hardcorem načichlá devadesátá léta, koncerty Roberta Vlčka na strahovské Sedmíčce a v Roxy a také hromady sedmipalců, LP desek i CD →

od Míry Pátého, zakladatele kulturního hardcorového labelu Day After Records, které dodnes zdobí jak mé sbírky, tak vzpomínky.

Nirvana – Pravidly příběh, jejímž autorem je Everett True, je čtvrtým biografickým počinem, kterému se v tomto článku budu krátce věnovat. Musím se přiznat, že na začátku devadesátých

let, v době, kdy grungeová hvězda Nirvany stoupala střemhlav vzhůru, jsem kultem Kurta Cobaina a kapelou celou naprosto pohrdal. A to i přesto, že když jsem poprvé viděl klip k zřejmě nejznámějšímu slágru Nirvany „Smells Like Teen Spirit“, stál jsem před obrazovkou jako přikovaný a stejně jako několik miliónů dalších teenagerů po celém světě jsem nevěřil vlastním očím a uším. Byl jsem ale v té době tak velký pozér, že jsem je ve své hlávě ponořil kamsi hluboko do komerčních břechů a přestal se jimi úplně zabývat. Možná o to víc je úsměvné, že dnes bych, coby vyzrálější bytost, na Kurta Cobaina nedal dopustit.

Kurt byl génius, introvertní básník, a pokud budu knížku považovat za důvěryhodný zdroj, jeho duše byla čistší než voda z alpského ledovce. Cobain vedl lýtý boj sám se sebou, chtěl být součástí undergroundu a zároveň si uvědomoval, že jej dávno opustil. Schizofrenii Nirvany pak už jen podtrhuje to, že v úplných začátcích kapela objízďela zaplivané díry po celé Evropě jako kdejaká punková kapela a když Kurt s Kristem a Davem na konci nejednoho vystoupení v extázi rozmlátili nástroje, pracně je v dodávce druhý den slepovali, neboť neměli na nově. Nebyla to zkrátka žádná póza nebo předem vy kalkulovaný marketingový tah, jak tomu bylo například v případě The Who.

Když jsem Pravidly příběh dočetl, uvědomil jsem si, jak moc smutný byl konec Kurtův,

potažmo celé Nirvany. Ale jak se říká, všechno zlé je k něčemu dobré a tak jedno neštěstí dalo vzniknout fenoménu Foo Fighters. Frontman Foos Dave Grohl, který byl v době Nirvany utiskovaný Cobainem a Novoselicem a musel zatlačit své ego letmým hluboko do svého nitra, tak o pár let později dokázal světu, že i on dokáže složit neuvěřitelné písničky.

V pořadí pátá minirecenze je od Lesley-Ann Jones a nese prozaický název **Freddie Mercury – Bohémská rapsodie jednoho života**. Freddie byl jako Kurt Cobain nebo Joe Strummer opravdu geniální

hudební persona, měl ale ještě něco navíc – hrdlo obdařené takovým hlasem, že by z něj uživil dalších pět zpěváků a pořad by zůstal tím nejlepším. Když k tomu připočítáme extrovertní, silně extravaganční a okázalé pódiové vystoupení, máme tady osobnost takřkajíc „jako kráva“.

Koncerty The Queen byly megalomanské párty, ale Bohémská rapsodie jednoho života přesvědčivě vykresluje, jak vypadaly skutečné mejdany, které se odehrávaly až po koncertech v zákulisí. Lilibupání servírující kokain na stříbrných podnosech, polonahé čišnice, speciální manažeři, kteří po tuctech vybírali Freddiemu pánské nočešníky, chlastem a sexem nasáklá atmosféra, toto je jen strohým výčtem toho, co se na zákulisních párty The Queen skutečně dělo. Freddie si zkrátka užíval života plným douškou, přičemž jeho mottem bylo „vyspat se můžeš v rakvi“, což už se mu ale, slovy cynika, nějaký ten pátek daří. Závěr publikace je podobně jako u Nirvany hodně temnělý, ale i přesto, že smrt na Freddieho číhala za rohem, dokázal se vzchopit a napsat několik písniček, které se navždy zapsaly do dějin hudby.

Na úplný závěr jsem si nechal knihu od Steva Overburyho pojmenovanou **Bouchačky, prachy a rock'n'roll**, která se zabývá manažery nejslavnějších hudebních skupin.

Musím předeslat, že je to pravděpodobně společně s Lemmyho epopejí zdaleka nejujpnější kniha z šestice jmenovaných. Dočtete se snad ty nejhorší klepy z hudebního světa, z nichž mnohé sice zavánějí městskými legendami, ale o to vlastně ve výsledku vůbec nejde; důležitá je míra zábavy, které se vám při čtení dostane. Pokud vás zajímá, kdo za svoji kariéru vyhodil nejvíc televizi z oken hotelů, kdo vyšňupal nejvíc speedu a kokainu, nebo který manažer se nezinýroval a v případě potřeby ušetřil promotérovi ránu pěstí, případně na něj rovnou vytáhnul bouchačku, tak je pro vás tahle knížka jak dělaná.

Dozvíte se například to, že Slade, potažmo jejich manažeři, si původně brousili zoubky na skinheadskou image, ale okolnosti je donutily sáhnout po hard rocku. Příběh Led Zeppelin je zde opředen celou řadou neuvěřitelných legend; podle všeho byli hoši například od rána do večera naložení v acidu a na svých mejdanech pořádali sadomasochistické seance prodchnuté okultistickými obřady a bičováním slečen, kterým byly zároveň do genitálií vtačovány živé ryby. Také se tvrdí, že pokud bylo třeba, vylezli bedňáci Led Zeppelin na pódium, odpovídali předkapelě kapely z nástrojů a doslova je vykopali pryč. A vzhledem k tomu, že mediální obraz, který Led Zeppelin vytvářeli, byl členům kapely, kteří navíc neposkytovali žádné rozhovory, srdečně jedno, začalo se dokonce tradovat, že se kapela upsala ďáblu. Pokud tedy nejste přespříšili konzervativní, můžu garantovat, že vás tři set stránková publikace Bouchačky, prachy a rock'n'roll bude celou dobu udržovat v dobré náladě a nejednou se u ní z plna hrdla zasmějete. X

Na stránkách mightysounds.cz zdarma ke stažení všechny čísla Mighty Freezinu.

Sportiček

Petr Vlček

JÁGR FOR PRESIDENT!

„Ahoj hokejová rodino.“ Tak oslovuje své fanoušky na Facebooku Jaromír Jäger. Jedině největší českou sportovní ikonou současnosti se dá zahájit nová rubrika, kterou vám od ledna servíruje redakce Mighty Freezinu. Jak jste již správně poznali, půjde v ní především o puky, míče, fauly, nůžky do vinglu, rovinčky, zatáčky, spálený gumy, možná připluje i kapřík a na greenech uslyšíš trávu růst. Tak do toho. Tak určitě!

I když to z následujících řádků možná tak nevyzní, Jára žeru. Je to fenomenální sportovec, jeden z nejlepších hokejistů všech dob. Je hráčem Dallasu, ale během vyluky NHL hraje za Kladno, které si loni koupil. Kamkoliv s ním přijel, naplnil stadiony až po střechu. Během několika podzimních týdnů ale rozpuštěl ještě jiné šilenství. Skrze svoji facebookovou stránku totálně zvalcoval český internet s takovou samozřejmostí, s jakou ničí obrany soupeřů. Za krátkou dobu mu jeho stránky „olajkovalo“ 130 tisíc fanoušků. Jen během psaní tohoto článku jich 8.000 přibýlo.

Exkluzivita informací, které Jäger předkládá svým fanouškům, je prvotřídní. V listopadu jako první oznámil svůj rozchod s dlouholetou přítelkyní a zároveň požádal hokejovou rodinu o radu, jak zahnat splín. První video ze soukromého tréninku je podle renomovaného analytického serveru Socialbakers nejúspěšnějším odkazem v historii českého FB (měřeno součtem lajků, komentářů a sdílení). Na druhém místě je druhé video z jeho tréninku. I bulvár je odkázan na pouhé přežvykování Jágrových statusů. Ono už ani není po čem pátrat. Jarda je buď na ledě anebo na Facebooku, kde kromě hokeje a vztahů přemítá o náboženství, charitě a podstatných věcech v životě lidském. A především si až trochu sektářsky hýčká svoji hokejovou rodinu, čím někdy připomíná počínání jistého samozvaného „kouzelníka“. (Mimochodem i on našel v jednom ze statusů dobrou zprávu. Jäger psal, že zatím nehází flintu do žita).

Ale ruku na Jardovo veliké srdce. Jeho profil je především dokonalý nástroj PR. Vznik se časově shoduje s oznámením Jágrova partnerství s jednou loterijní společností, jejíž předchozí vedení málem zadupalo český sport do země. Nový šéf a nejbohatší Čech Petr Kellner potřeboval okamžitě zastavit proud negativní publicity. K tomu si nemohl koupit nikoho lepšího. Za to Jardovy obsáhlé statusy jsou plné méně či více skryté reklamy a přes všechnu dobráckost, humor a zájem o fanoušky z nich silně vyčuhuje marketingový kalkulo. Po dlouhých letech, kdy se slavná „osmašedesátka“ reklamními aktivitami až na malé hříčky z mládí vyhýbala velikým obloukem, si Jäger uvědomil (nebo si nechal vysvětlit), jaký v něm doma dřímá marketingový potenciál. Dobře to vystihl známý bookmaker Tomáš Hanák: „Kdyby chtěl Jarda kandidovat na prezidenta, strčí si všechny do kapsy.“ Změna k horšímu by to určitě nebyla. Novou hlavu státu by stejně jako tu předchozí ovládal multimiliardář Kellner. Jenom bych se bál, aby se pak nad Hradčany nerozsvítil obrovský nápis „Pražský hrad presented by Sazka.“ ✕

Novej BAR
v centru Prahy
pro nevybourenou
mládež

4.1. Dj. Davidek
Punk, R'n'R

5.1. Dj. Shakhal & Razor Slad lady
Oi!, Punk, Disco

11.1. Dj. L & M
ztone, SKA, Northern Soul

12.1. Dj. Peterka
Punk, R'n'R and more

18.1. Dj. Peter & Magdalena
Papa Happyfeet
CSSR Exclusive Rare Pieces & CSSR Grooves
+ Soul & Funk

19.1. Rude Audio
SKA, ztone, Soul

25.1. Dan Upsetter
SKA, Rocksteady, Skinhead Reggae

26.1. Dj. Ginger Baer
HC

Miluj hudbu - neposlouchej nácky!

BARRÁK MUSIC CLUB

Havlíčkovo nábřeží 28, Ostrava | www.barrak.cz

- pá 04. 01. metal **ETERNAL DEFORMITY** (PL), **NARRENTURM** (PL), **GOOD GIRL MAGGIE** (PL), **R.E.T.** (REACTION ECSTASY TRANCE), **ADMIHL**
- so 05. 01. rock'n'roll/glam **SECOND KITCHEN**, **SWEET LEOPARD**, **CHRISTMAS**
- pá 11. 01. psytrance **LUMINOFORUM 2013 - DJS: LUKI, JAYEX, WIGO, MARTYZAN**
- so 12. 01. psychobilly swing **YELLOW SPOTS** + SUPPORT
- pá 18. 01. hip-hop **PSH**, **SAFARI** + SUPPORT
- so 19. 01. punk **PIPES AND PINTS**, **DIRTY BLONDES** + SUPPORT
- pá 25. 01. punkrock **DEGRADACE** - KŘEST NOVÉHO CD, **BULBULATORS** + SUPPORT
- so 26. 01. metal **13 LET ČASOPISU PAŘÁT**
- st 30. 01. divadlo **HARDCORE IMPRO**
- čt 31. 01. metal **DEBUSTROL**, **TORR**
- út 05. 02. punk **TARAKANY!** (RUS)
- st 06. 02. pop punk **KOBLÍŽCI!**
- po 11. 02. punk **UK SUBS** (UK), **TV SMITH** (UK) + SUPPORT
- út 12. 02. stoner rock **7 WEEKS** (FR) + SUPPORT
- čt 14. 02. ska **SKANKSHOT** (D)
- pá 15. 02. ska/hip-hop **ROCKY LEON**
- so 16. 02. grindcore **GUTTURAL GORE GRIND MAFIA 5 - INHUME** (NL), **COLLISION** (NL), **CONTRASTIC**, **PARRICIDE** (PL), **!T.O.O.H.!**, **ABORTION** (SK), **G.O.R.E.**, **EARDELETE**, **BLOODY OBSESSION**
- čt 21. 02. alternativa **PSÍ VOJÁCI**
- so 23. 02. punkrock **FIALKY** + SUPPORT
- so 02. 03. hip-hop **BAUCH FAKIN TOUR - HUGO TOXXX, MARAT, IGOR, DJ NUFF, DJ DYRTY, DJ FREEZER, DJ DOEMIXXX**
- so 09. 03. reggae/ska **ŠVIHADLO, THE SPANKERS** + SUPPORT
- ne 10. 03. punkrock **HI-FI SPITFIRES** (UK) + SUPPORT
- út 12. 03. death-metal **DIABOLICAL** (SWE), **SOULDRAINER** (SWE), **WARHEIM** (SWE)

DIVADLO POD LAMPOU

Havířská 11, Plzeň | www.podlampou.cz

- so 05. 01. **3D LIDĚE** rock-ethno
- st 09. 01. **ZUBY NEHTY** alternativa
- pá 11. 01. **POSITIVE MIND** justice core, **VICTIMS** death-metalcore, **CITYLIGHTS** hardcore
- so 12. 01. **MUSHY** (IT), **BLACK TAR JESUS**, **DIRTY PICNIC**, **LES HOMOSEXUELS**
- pá 14. 12. **MUERTA MENTE** world music drumming squad, **OCHO RÍOS** latino-ska
- so 15. 12. **DECADENT WINTER vol.7: WORX** recycling metal, **ME, MYSELF AND THE AUDIENCE** (A) hc-metalcore, **ABSTRACT ESSENCE** experimental-metal, **KILL THE PAIN** alternative-metal
- st 23. 01. **UŽ JSME DOMA** alternative-experimental-punk legenda po roce opět v Lampě!
- čt 24. 01. **3rd FLOOR MAGIC** (NL) fusion hop
- pá 25. 01. **GAUNEŘI** rock'n'roll thrashers, **THE UNHOLY PREACHERS** rock'n'roll-punk, **STARGAZER** rock'n'roll-punk
- so 26. 01. **SONGFEST.cz 2013** - Vítání roku hada

OBSCURE PROMOTION

www.obscure.cz | www.brutalassault.cz | www.shindy.cz

- čt 07. 02. **BLACK LIGHT BURNS, JAYCE LEWIS** Praha, Futurum
- čt 14. 02. **LOCK UP, INGROWING, DRIPBACK** Praha, Hoodoo
- so 02. 03. **CANNIBAL CORPSE, DEVILDRIVER, THE BLACK DAHLIA MURDER, THE WINDS OF PLAGUE** Ostrava, Garage
- pá 08. 03. **LONG DISTANCE CALLING, SOLSTAFIR, AUDREY HORNE** Praha, Hoodoo
- ne 10. 03. **BORN OF OSIRIS, AFTER THE BURIAL, MONUMENTS, THE HAARP MACHINE** Praha, Hoodoo
- čt 21. 03. **KRISTIUN, BENEATH THE MASSACRE, WAR FROM A HARLOT'S MOUTH, GOROD, AS THEY BURN, MAKE THEM SUFFER** Brno, Melodka
- út 26. 03. **TESTAMENT, SHADOWS FALL, BLEED FROM WITHIN** Praha, Nová Chmelnice
- so 30. 03. **ENSLAVED** + support Košice, Colloseum
7. - 10. 08. **BRUTAL ASSAULT FESTIVAL** Jaroměř - pevnost Josefov

KLUB 007 STRAHOV

Koleje ČVUT, Blok 7, Chaloupeckého 7, Praha 6 | www.klub007strahov.cz

- pá 11. 01. Ska / Soul / Surf **DISCIBALLS** (cz) + Fat And Dread Stereo DJs
- so 12. 01. Rock / Grunge / Funk **JEANUS** (cz), **SNOW JOB** (cz), **MOTHER'S FUNKERS** (cz)
- pá 18. 01. Punk / Metal / Hard Core **CANCER BATS** (ca), **THE GOLEM TRUST** (cz), **CITYLIGHTS** (cz)
- so 19. 01. Ska / Reggae / Dub **GREEN SMÁTROLL** (cz), **FOOLPROOF RIDDIMS** (sk) + DJs
- pá 25. 01. Rockabilly / Garage Punk **TWISTED ROD** (cz), **MAGGIE'S MARSHMALLOWES** (cz) + **DJ Catman**
- so 26. 01. Oi! Punk / Rock'n'Roll **STAGE BOTTLES** (de), **KUNG-FU GIRLZ** (cz) + DJs

ROCK CAFÉ

Národní 20, Praha 1 | www.rockcafe.cz

- ne 06. 01. „Rock Café Contest“: **VELKÉ FINÁLE za rok 2012** aneb „Večer tříkrálový!“
- čt 10. 01. **GEOFF TYSON BAND** (USA/CZ), **PETER PAN COMPLEX** + guest (100,-/130,-)
- pá 11. 01. „22.narozeniny Rock Café aneb multikultí happening!“: **ČESKÉ SRDCE** + překvapení & bohatý doprovodný program: divadlo, performances, slam poetry, improvizace, unplugged (200,-)
- so 12. 01. **PROXIMITY, FOURTH FACE, EGOTRIP** (100,-)
- út 15. 01. „FreeZone“: **JZD a hosté: IDIOT PRINCIP, LizArt** (novoroční koncert) vstup zdarma
- st 16. 01. „FreeZone“: **UNDERGATERS** + host vstup zdarma
- pá 18. 01. **PICTURE IMPERFECT, AMIE, MARINA, EGOR ERUSHIN, BLACK LION** (75,-)
- so 19. 01. „9.BIKER'S PARTY“: **BREED, BLACK BULL, URSUS** live
- út 22. 01. „FreeZone“: „Noc klubových zabíjáků“: **SPLEEN?** (speciální tříkoncertní reunion!!!), **STRAIGHTBACK, SIC.ENGINE** vstup zdarma
- st 23. 01. „FreeZone“: **SOUNDAY, THE QUOTERS, REVOLVER** vstup zdarma
- pá 25. 01. „5 Years Out Of Dog House Party“: **THE ROCKET DOGZ, THE GANGNAILS** (100,-/130,-)

- so 26. 01. „Dawn Of The New Age IV“: **POPPY SEED GRINDER, MODERN DAY BABYLON, GENUINE RELIEF, KEEP ON ROTTING** (100,-/150,-)
- ne 27. 01. „10. jubilejní Open Mike!“ Písňe, básně, stand up comedy..., moderuje CZECH MIKE 17.30 - vstup zdarma
- út 29. 01. „FreeZone“: **SIGNAL DRIVE, Sleazy RoXxX, INSTINCT** vstup zdarma
- st 30. 01. „FreeZone“: **THE DEAD POPE'S COMPANY, GOOD BYE LENIN** (SK) vstup zdarma
- čt 31. 01. „Rock Café Contest“ (více na www.rockcafe.cz) (50,-)

CROSS CLUB

Plynární 23, Praha 7 | www.crossclub.cz

- út 01. 01. **CH(K)ILL** (Létající Koberec, Hlava, Low Tact, Blackout a extra guest)
- st 02. 01. **PSYTRANCE** (Ondřej Pysla a hosté)
BIOKÁF (film Počátek)
- čt 03. 01. **ACID STAGE** (Bazooka a host)
- pá 04. 01. **STARTED!** (Kato (SK), Rich & Basstien, MC Jacob, Wash!, Appu, Pyshtone)
ELECTRO STAGE (Sarco, Eldabor, Stefa & McQuack)
- so 05. 01. **PIRATES PORT** (Melly live (DE), Suburbass live (FR), Kolaczek, Sherpa)
DNB STAGE (Prosex DNB Force, Smario)
- po 07. 01. **LOS TEKKENOS** (Tsunami a hosté)
VERNISÁŽ KOLÁŽE (kavárna - Martin Došek)
- út 08. 01. **CROSSKA** (Eastern Standard Time (USA), Peeni Walli)
- st 09. 01. **ROCK N ROLLS ROYCE** (Až naprší a uschne, Caffeine a hosté)
BASS STAGE (Bud & Mad4ce)
BIOKÁF (film Nikiho Rodina)
- čt 10. 01. **FOOD NOT BOMBS BENEFIT** (Dub Artillery, Spoa a hosté)
- pá 11. 01. **DRUMSTATION** (Kulte, Beast 67, a hosté)
- so 12. 01. **DUBSTEBLOG** (50 Carrot (UK), Stiffer Selecta, Dirty Little Toaster, Woostep, Z-Kat, Clocknaker, Franill, Dryman, Ponyk, Alyaz, Alexandrovich, Insane)
- po 14. 01. **LOS TEKENOS** (Duff_LXR, Majkl NSK, Rolnik, Bukaj, Sherpa)
DNB STAGE (MDFK, Mersi, Broda, Shorty77)
- út 15. 01. **LEALOO** (Mollin (DE) & Lealoo a hosté)
TECHNO HOUSE (Ark, Schade)
- st 16. 01. **BALKAN NIGHT** (Jazzbalk, Korjen, MikkiM, MGL)
BIOKÁF (film Temný rytíř povstal)
- čt 17. 01. **TOPPER HARLEY** (Street Poison (FR), Tchichiman a hosté)
- pá 18. 01. **IMPERIALISTIC NIGHT** (DJ Storm (UK), Rido, P.No, Kan-Jacca, Snookey)
TECHHOUSE /FUNKY TECHNO (Zwooky, Halama, Greg, M4Y4)
- so 19. 01. **BASS CASEMATE** (Peťo Tázok (SK), Karaoke Tundra (SK), Sifon WWW, Vladimír 518, Abu, Yukimura, Bica a hosté)
BREAKBEAT STAGE (Tchendos Djs, Messbrothers a host)
- ne 20. 01. **JAMASTERAP** (Kruscifix, Fabio a hosté)
- po 21. 01. **LOS TEKENOS** (MHD a hosté)
- út 22. 01. **ZENITH LABEL NIGHT** (Dream Workers, Strato, Honey T, Sbstrd, Stantha)
2ND STAGE (Lishack, Tokatko, Stantha)
- st 23. 01. **PSYTRANCE** (Pysla a hosté)
BIOKÁF (film Konspirátor)

- čt 24. 01. **RNR PARADE** (Děti Deště, Permon Balet Superstar a hosté)
REGGAE DANCEHALL STAGE (FMP sound)
- pá 25. 01. **JUNGLIST CALL** (Junglist Call Crew a hosté)
- so 26. 01. **ACID NIGHT** (Bad Girlz, Max It Up, K.D.S. & Mayapur DJ'S)
- ne 27. 01. **HC NIGHT** (Olde York (USA) a hosté)
- po 28. 01. **LOS TEKKENOS** (NSK a hosté)
- út 29. 01. **HULIDI** (Hudba literatura, divadlo)
- st 30. 01. **CROSSKA** (The Spankers, Jayah, Dasha)
BIOKÁF (film Jeden den)
- čt 31. 01. **DUB TURBULENCE** (Dubblestandart (A), Subatomic Sound Systém (US), Jazzmine Ntoutoume a hosté)
- st 01. 02. **MOOOVE IT!** (Quadrant sound, M&gors sound a hosté)
- čt 02. 02. **TY VOLE?!** (Dubstep dnb madnes)

KOMBO VSTUPENKY JIŽ V PRODEJI

MIGHTY SOUNDS 2013

19. – 21. 7. 2013 / TÁBOR – LETIŠTĚ ČÁPŮV DVŮR

+

SKA-P

PRÁŽSKÝ KONCERT

20. 4. 2013 / TIPSPORT ARENA HOLEŠOVICE

1 480 Kč

V PŘEDPRODEJI POUZE NA
WWW.MIGHTYSOUNDS.CZ

MIGHTY BAR VELBLOUD

OTEVÍRACÍ DOBA: ÚTERÝ – SOBOTA: od 19.00

NE, PO: ZAVŘENO ★ WWW.VELBLOUD.INFO

sobota 02. 02.

MISTER TWIST (GER)

(ex-TOM TWIST)

high quality ROCK'N'ROLL entertainment

so 12.13. LOCOMOTIVE

heavyweight hardcore

MIGHTY BAR VELBLOUD

U TRÍ LVŮ 4, ČESKÉ BUDĚJOVICE | TEL.: 608 666 651 | WWW.VELBLOUD.INFO

VŠECKO NEJLEPŠÍ DO NOVÝHO ROKU PŘEJE MIGHTY BAR VELBLOUD TEAM!

- st 02.01. **BLACKOUT** – Drum'n'Bass night
- čt 03. 01. **ZÁVIŠ** – Kníže pornofolku
- st 09. 01. **JEDEN SVĚT** – Studentské promítání dokumentárních filmů
- čt 10. 01. **ZVĚŘECÍ BENEFIT** – Charitativní akce na podporu ANIMAL RESCUE
- pá 11. 01. **JELY & BEYRA B-DAY PARTY**
- so 12. 01. **LOCOMOTIVE** – Heavyweight Hardcore night
- st 16. 01. **PINKOUT** – Gay&Lesbian and friends night
- pá 25. 01. **SATISFUCTION** Unplugged
- st 30. 01. **PSYRITUAL** – Psytrance night

KOMPLETNÍ PROGRAM NAJDEŠ NA: WWW.VELBLOUD.INFO

SATISFUCTION UNPLUGGED

pá 25. 01. 2013 / vstup 120/150 Kč

VODNÁŘ

(21. 1. – 20. 2.)

Mars se nachází ve třetím domě nebo tak nějak a na vás v brzké době čeká co? Přeci narozky a pěkná oslavička. Hodte se do gala, vytuňte si outfit a doufejte, že si na vás někdo vzpomene.

RYBY

(21. 2. – 20. 3.)

Vaším šťastným číslem je osm set devadesát, přesně tolik totiž v lednu stojí lístek na

Mighty Sounds, akci, která může zásadně změnit váš život a obrátit ho k lepšímu.

BERAN

(21. 3. – 20. 4.)

Čeká vás vyrovnaný rok bez větších překvapení, bude však dobré trochu více pohybu na čerstvém vzduchu, chystejte se zejména na speciální letní maratón od 19. července.

BÝK

(21. 4. – 21. 5.)

Aj jaj, situace na

obloze se pro vás moc dobře nevyvíjí, buďte obezřetní při provozování zimních sportů, na sjezdovce hoňte parádu jen s největší opatrností, na sánkách sjíždějte kopce jen povolenou rychlostí a bruslí se raději ani nedotýkejte.

BLÍŽENCI

(22. 5. – 21. 6.)

Co vás čeká v novém roce? Celkem nic moc. Přibude vám práce, ubyde financí, haprující vztahy se

moc nevylepší. Úlevu vám může přinést až červencový třídenní pobyt na Čapově dvoře.

RAK

(22. 6. – 22. 7.)

Novoroční předsevzetí vezme za své stejně rychle jako dieta v době vánoční. Víš to ty i hvězdy, netřeba si nic nalhávat. Po vystřízlivění z nepříjemné silvestrovské akce se moc dlouho nerozmýšlej a tomu oplzlému týpkovi z předešlého večera raději odepiš – buď ráda, že o tebe zatím aspoň někdo stojí.

LEV

(23. 7. – 22. 8.)

Začíná rok hada a s ním přichází dobrá zpráva pro lvy: lze očekávat příchod vcelku příznivého období! Vaše tvrdá práce přinese zasloužené ovoce a vy se budete mít zase jednou jako prase v žitě!

PANNA

(23. 8. – 22. 9.)

„Už nejsi nevinná, jsi holka laciná“ zpívá Doga. A že tuhle kapelu neznáš? Jedině dobře! V opačném případě ti snad Mighty Freezine ani nepatří do rukou. Nicméně tvá zástěrka v podobě znamení zvěrokruhu již byla odhalena, je tedy třeba nalít si čistého vína: ...no, a teď hvězdy osleply, víno očividně nebylo až tak čisté. Tak snad příště.

VÁHY

(23. 9. – 23. 10.)

V následujících zimních měsících se musíte trochu pověnovat péči o zdraví. Zejména pokud chcete mít ledviny v pořádku, snažte se o dostatečný přísun tekutin. Několik Budvarů 12° denně by mělo stačit.

ŠTÍR

(24. 10. – 22. 11.)

To, co je dole, je rovné tomu, co je nahoře a to co je nahoře, je rovné tomu, co je dole, aby se

uskutečnil zázrak jedné jedině věci. Rozumíte tomu? Moc ne, co? Tak si to sjeďte ještě jednou, vždyť žádný učený z nebe nespádl.

STŘELEC

(23. 11. – 21. 12.)

Přestože je váš celkový sex-appeal a charisma na nulovém bodě, nachází se ve vaší blízkosti osoba, která je schopná vás sexuálně vydírat! Buďte tedy celý leden ve střehu a opačnému pohlaví se raději vyhýbejte. Malou změnu čekat se příštím horoskopem.

KOZOROH

(22. 12. – 20. 1.)

Kozorohu, kozorohu... Zřejmě zrovna padala hvězda, když sis něco přál, neb její kolegyně ti prorokují zárnou budoucnost – možná i na těchto stránkách ti bude více prostoru věnováno. Ale po tentokráte se budeš muset spokojit s tímto. I tak tu zabíráš místa více než dost.

NEJLEPŠÍ VÝBĚR SEMÍNEK

★ ★ ★
kup 2

2+1

třetí máš
zdarma

WWW.GROWSHOP.CZ

shop@growshop.cz | Bořivojova 89, Praha 3 Žižkov | Tel: +420 222 717 694 | +420 226 804 151